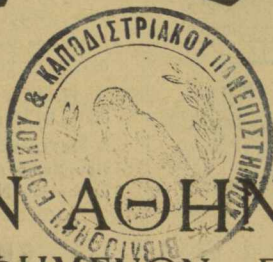

Ι Ρ Ι Ε

ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ: Διά τὴν Ἑλλάδα ἑτησίως δρ. 6. — Διά τὸ Ἐξωτερικὸν ἑτησίως φράγκα χρ. 7.

ΕΤΟΣ Α'.

Γ Ρ Α Φ Ε Ι Ο Ν

Ὁδὸς Πετράκη ἀριθ. 15 β (πλησίον Μητροπόλεως)

ΑΡΙΘ. 13.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

15 Μαρτίου 1898

ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Φ. ΚΛΑΔΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπὶ τοῦ Ἀκροκορίνθου (συνέχεια καὶ τέλος) ὑπὸ Δ. Κ. Βαρδου-
νώτου. — Ὀνειρο - Ψέμα, ποίημα, ὑπὸ Μαρίας Πίπιζα. — Ἡ
Ἥως καὶ ἡ Ἀνατολὴ τοῦ Ἡλίου (κατὰ τὸν Bernis), ὑπὸ
Λυμπέρη Θ. Κωστοπούλου. — Στὸ Κῦμα, ποίημα ὑπὸ Αἰμυλίου
Ἀχιλ. Παράσχου. — Αἰμυλ. Ζολᾶ Διὰ μίαν νύκτα ἔρωτος. —
Στόνοι. Βράχος - Καρδιά, ποίημα ὑπὸ Κωστῆ Παπαδοπούλου
— Ἀλφόνσου Δωδέ. Ὁ Ἐπιδραυρὸς τοῦ Ἀρλατάν, μετάφρασις
ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, μετ' εἰκόνας. — Ἡ κόρη τῆς Σουηδίας, Δα-
νικὸν διήγημα Ψηφιδωτόν. — Εἰδοποιήσεις.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

1898

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΝ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΜΗΧΕΛΗ ΚΑΙ ΠΕΤΑ

Ἐν Πάτραις
Ἄπαντα τὰ εὐρωπαϊκὰ ποτὰ. Ζῦθος ἐγχώριος, Μονά
χοκ καὶ Βιέννης, Ζαμπόν, εὐρωπαϊκοὶ τυροί. Κονιάκ, κτλ.

Ὁ ἐπὶ πεντατίαν σπουδᾶς ἐν Παρισίοις καὶ Γερμανίᾳ ἰατρὸς κ.
ΕΥΘΥΜΙΟΣ Ι. ΣΟΦΙΑΝΟΣ
Δέχεται 8—9 π. μ. καὶ 2—4 μ. μ.
Ὁδὸς Πειραιῶς ἀριθ. 6—παρὰ τῆ πλατ. Ἐλευθερίας

ΠΟΛΥΚΛΙΝΙΚΗ ΣΑΪΔΑΣΕΪΝΑΜΠ

Οἱ Εἰδικοί Ἴατροί κ. κ. **Φραγκοπανάγης Ι. Τσά-
μης, Ναοὺμ Βοϊλᾶς καὶ Ε. Βαλαμάης**, ἐκτὸς
τῶν κατ' ἰδίαν γνωστῶν αὐτῶν Κλινικῶν, Ἰδρυσαν ἀπὸ
κοινοῦ Πολυκλινικὴν ἐν τῇ συνοικίᾳ Σαΐδα Ζεΐναμπ,
παραπλευρῶς τοῦ ἡμανύμου Τεμένους.

Δέχονται ἀσθενεῖς καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 11 π. μ. μέ-
χρι τῆς 1ης μ. μ.

Οἱ κατὰ πρόωτον προσερχόμενοι ἀσθενεῖ ἐξετάζονται ἀπὸ
κοινοῦ.

Ἐν τῇ εἰρημένῃ Πολυκλινικῇ ἐκτελοῦνται πᾶσαι αἱ
ἐγχειρίσεις, οἱ δὲ ἐγχειριζόμενοι δύνανται νὰ νοσηλεύων-
ται ἐν αὐτῇ, ἐνθα ὑπάρχει τμήμα μετὰ κλινῶν καὶ κα-
ταλλήλου προσωπικοῦ, ἐκπληροῦν πάντας τοὺς ὄρους τῆς
ὕγεινῆς.

Πρὸς δὲ ἐν τῇ ἰδίᾳ Πολυκλινικῇ ἐφαρμόζονται, ἡ ἡ-
λεκτροθεραπεία, ἡ ὑδροθεραπεία καὶ ἡ μάλαξις Massage
ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ κ. Σ. ΒΟΝΔΑ.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ Ο "ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ"

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΠΑΛΔΑΚΑΚΗ

Ὁδὸς Ἐρμοῦ κάτωθι τοῦ Ἰπυουργείου τῆς Δικαιοσύνης.

Ὅλα τὰ εἶδη τῶν γλυκυσμάτων, φοντάν ἀρίστης ποι-
ότητος, καθαριότητος, περιποίησις δι' ὅλα τὰ γεῦστα.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ

ΓΑΡΟΥΦΑΛΙΑΣ Ι. ΣΤΡΑΝΗ

Κατασκευάζει διάφορα μεταξωτὰ μανδύλια, φορέματα
σαντακρούτας, σάρπες καὶ διαφόρους στόφας πρὸς διακό-
σησιν αἰθουσῶν, κατασκευάζονται καὶ ποδιές.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Π. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

Ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 7

Σιγαρέτα Νέστορος Τσανακλή
Τεῖα Κεϋλανθῆ, Εἶδη Κίνας, Ἰαπωνίας, Ἰνδιῶν καὶ Αἰγύπτου.

ΧΑΛΒΑΔΟΠΟΙΕΙΟΝ Ἐν Πάτραις

Ἀδελφῶν ΤΣΟΥΡΗ

Ὁδὸς Ρήγα Φεραίου πλησίον πλατείας Γεωργίου Α'

ΕΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η "ΕΥΡΩΠΗ,"

ΣΠ. ΓΑΛΙΑΤΣΑΤΟΥ

Καθαριότης, δωματίων ἑκτακτος—Μαγειρικὴ οἰκιακὴ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΩΝ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΤΣΑΣ ΜΑΡΑΚΑΡΗ

Κατασκευάζονται ὑποκάμισα, ἐσώδρακα, νυκτικά, ἀνα-
λαμβάνει προίκας κατ' ἀποκοπὴν καὶ ὅ,τι δῆποτε ἀναγόμε-
νον εἰς τὸ εἶδος τῆς, ἐκτελεῖ μετὰ φιλοκαλλίας, ἐπιτη-
δειότητος, ταχύτητος καὶ εὐφθηνίας ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

ΚΑΠΝΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΦΙΛΙΠΠ. ΣΕΡΕΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐν Τριπλίτῃ κάτωθι Ἁγίου Βασιλείου

Καπνὰ καὶ Σιγαρέτα ἑκτακα

Τὰ κατωτέρω νεώτατα εἰκονογραφημένα μυθιστορή-
ματα, πωλοῦνται, ἐν τῇ γραφεῖῳ τοῦ ἐκδότου ΧΡΗΣΤΟΥ
Σ. ΧΙΩΤΟΥ (ἐναντι Μητροπόλεως—Ἀθηνᾶς), ἀποστέλ-
ονται δὲ ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ, ἅμα τῇ λήψει
τοῦ ἀντιτίμου:

Τὸ Τορπιλλοδόλον, ναυτικὸν ἔργον τοῦ γλυκυτάτου Γάλλου μυ-
θιστοριογράφου Πέτρου Μαέλ, μετ' ἐξαισίας ὁλοσελίδου εὐρωπαϊκᾶς εἰκό-
νας φρ. 2.—

Ἡ Κυρία μετὰ τὰ Μαργαριτάρια, τὸ ἐκλεκτότερον μυθιστόρημα
τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμα, υἱοῦ, μετὰ 20 εἰκόνων.— Ἡ Κυανὴ Θά-
λασσα, ὠραῖον ἔργον τοῦ Πέτρου Μαέλ, καὶ 20 διηγήματα ἐκλελεγ-
μένα μετὰ πολλῶν φρ. 3.—

Κοινωνικὸς Πόλεμος, οἱ (Τρεμὸρ) μυθιστορία Καρόλου Μερου-
δέλ, μετὰ 20 εἰκόνων ὁλοσελίδων εὐρωπαϊκῶν φρ. 3.—

Ἡ Ἐρωμένη τοῦ Βασιλέως, ἱστορικὴ μυθιστορία (ἐπὶ Λουδο-
βίκου ΙΔ') μετὰ 40 καλλιτεχνικῶν ὁλοσελίδων εἰκόνων εὐρωπ. φρ. 5.—

Πικουτῆλος Ἀλλιάγας, τὸ ὠραιότατον μυθιστόρημα τοῦ Εὐγε-
νίου Σκρίβ μετὰ παραστατικῶν εἰκόνων λαμπρῶν κατὰ μετάφρασιν τοῦ
μακαρίτου Νικολάου Δραγούμη. φρ. 7.—

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΣΑΚΚΑ

Ἐν Λευκωρίᾳ τῆς Κύπρου

Ὑφάσματα Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ἰταλίας. — Κόπτης
παρισινός. — Εὐθηνία ἑκτακτος.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ (LAFOIR)

ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΡΕΜΦΥΛΑΚΗ

Ἐν Λάρνακί τῆς Κύπρου

Ὅ,τι ζητήσετε θὰ τὸ εὑρετε εἰς τοῦ φιλοπροδότου κυρίου
Καρεμφυλάκη, ἀρώματα ἐκλεκτά, πῖλους Ἀγγλικούς,
κομψοτεχνήματα, Κυπριακὰ ἀρχαιότητες, παλαιὰ γραμ-
ματόσημα Κυπριακὰ καὶ ἅπαντα τὰ εἶδη τοῦ καλλωπι-
σμοῦ καὶ τῆς π.λυτελείας.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΕΞΑΓΩΓΗΣ

Ἐν Λάρνακί τῆς Κύπρου

ΛΟΥΚΗ ΣΤΙΝΗ

JOSEF MOURAT

Larnaca Chypre

Ἄνταλάσσει παντὸς ἔθνους γραμματόσημα.

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΡΩΣΣΟΥ

Ἐν Λευκωρίᾳ τῆς Κύπρου

Πωλοῦνται ἅπαντα τὰ διδακτικὰ βιβλία, Μυθιστορήματα
ἱστορικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ βιβλία, κλπ.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Ο «ΠΟΛΕΜΟΣ»

ΜΙΧΑΗΛ ΠΕΡΙΔΗ

Ἐν Λάρνακί τῆς Κύπρου

Εἶδη νεωτερισμοῦ Γυναικεία καὶ Ἀνδρική
Τιμαὶ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

GRANDE-BAR

ΖΑΧΑΡ. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐν Λάρνακί τῆς Κύπρου

Ζῦθος ἐξοχος, περιποίησις ἄκρα. — Σφαιριστήριο, Ἄνα-
γνωστήριον, Μεζέδες μοναδικοί.

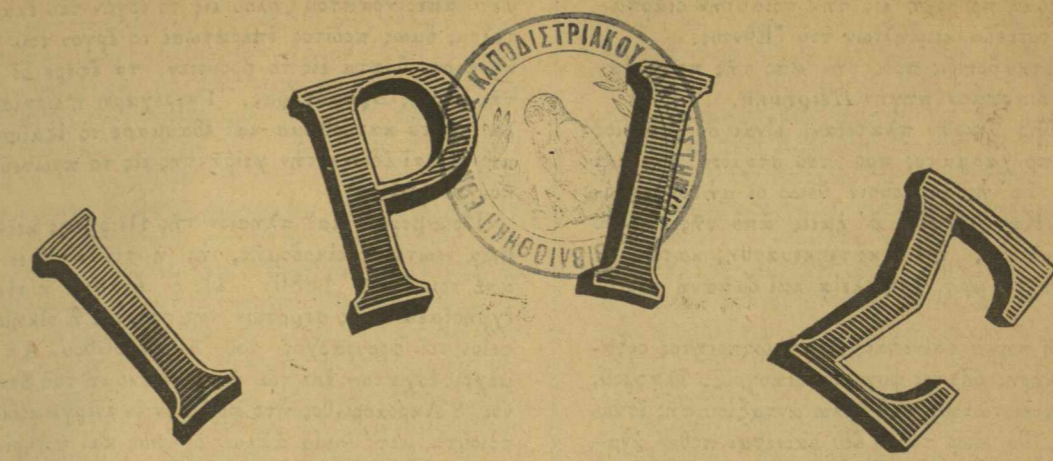
ΕΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Ο ΤΡΟΟΔΟΣ

Ἐν Λάρνακί τῆς Κύπρου

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΥΠΡΙΩΤΗ.

Ἐπίπλωσις λαμπρά — Καθαριότης ἄψογος.

Ἐστιατόριον

ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

15 Μαρτίου 1898 ΑΡΙΘΜΟΣ 13

ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΚΡΟΚΟΡΙΝΘΟΥ

(Τέλος)

Δ'

Ἀνὰ τὰς κορυφάς.

Ἡ ὑψίστη κορυφή.— Τὰ τεῖχη.— Ἀρχαῖα τηλεβόλα.— Ἡ
πηγὴ Πειρήνη.— Τὸ Φρουραρχεῖον.— Βυζαντινὸς ναΐ-
σκος.— Φρέατα καὶ δεξαμενὰ.— Τὸ κρόσκι τοῦ Κιαμῆλ-
μπεν.— Αἱ πηλοδατιδες τῆς εὐτυχίας.— Ἡ προσευχὴ
τοῦ Χόντζα.— Ἐρεΐπια καὶ ἐρήμωσις.— Ἀπαισία προ-
φητεία.

Πειριεργάσθημεν ἐφ' ἱκανὴν ὄραν τὰ ὕψη ἐκεῖνα, ἄ-
τινα, κατὰ τινα ἑκφρασιν, «μᾶλλον ἤρμοζον τὰς φωλεᾶς
αὐτῶν», ὡς καὶ τὰς ἀπόψεις των καὶ ὄλον τὸ φρούριον
καὶ ἀνεπολήσαμεν τὰς μυθολογικὰς καὶ ἱστορικὰς παρα-
δόσεις, ὑφ' ὧν κατακοσμοῦνται.

Ἐπὶ τῆς ὑψίστης κορυφῆς ὑπῆρχε τὸ πάλαι ναὸς τῆς
Ἀφροδίτης, κατὰ δὲ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους ναΐσκος τοῦ
προφήτου Ἡλιοῦ. Οἱ ἀρχαῖοι Κορίνθιοι λίαν ἐπαξίως κα-
θιέρωσαν τὴν ἐξαισίαν αὐτὴν κορυφὴν εἰς τὴν λατρείαν
τῆς θεᾶς τοῦ κάλλους καὶ τοῦ ἔρωτος. Κατὰ δὲ τὴν μυ-
θολογίαν των, ὅτε δύο Θεοί, ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ἡλιος,
ἤρισαν, ἀντιποιούμενοι τὴν χώραν, ὁ Ἀκροκόρινθος ἐπε-
δικάσθη εἰς τὸν Ἡλιον, ὅστις ἐκτοτε ἐγένετο ὁ κυρίαρ-
χος καὶ ἀναξ αὐτοῦ. Βεβαίωτατα ἡ χάρις τοῦ μύθου δὲν
εἶνε ἄσχετος πρὸς τὸ περικαλλέστατον ἀπὸ τῶν κορυ-
φῶν τοῦ βουνοῦ θέαμα τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

Τὰ περιστέφοντα τὸ φρούριον ἀρχαῖα τεῖχη Ἑλλη-

νικά τε καὶ Βενετικά, διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῶν ὀπίωιν εἰρ-
γάσθησαν γενεαὶ ὅλαι καὶ ἰθυσιάσθησαν μυριάδες χρη-
μάτων ἐκ τῶν ιδρώτων τῶν λαῶν, Ἰστανταὶ ἀκόμη ἀ-
γέρωχα. Φαίνονται ὅμως γεγηρακότα καὶ πολλαχοῦ σα-
θρωθέντα, τινὰ δέ, ὡς τὰ πρὸς τὴν δυτικὴν εἰσόδον, καὶ φέ-
ροντα ἐτι καταφανῆ τὰ τραύματα σφοδρῶν ἀγώνων, οὓς
ὑπέστη τὸ φρούριον, κατὰ τὰς πολιορκίας αὐτοῦ. Ἐπ' αὐ-
τῶν μάλιστα τῶν σιδηρῶν θυροφύλλων τῆς εἰσόδου τοῦ
φρουρίου φαίνονται χαινουσαι τοιαῦται πληγαὶ καὶ δια-
τηροῦνται ἐν τισιν ἐσφηνωμένοι σφαίραι. Πόσαι σημαῖαι
ἄρα γε ἔχουσι κυματίσει κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας
ἐπὶ τῶν ἐπάλλεζων τούτων καὶ πόσοι στρατοὶ ὠνευροπό-
λησαν ἐπ' αὐτῶν δυνάμιν καὶ δόξαν!

Σῶζονται ἐτι ἐπ' αὐτῶν καὶ τινα τηλεβόλα Βενετικά
καὶ Τουρκικά, λείψανα καὶ μάρτυρες τῆς πάλαι ἀκμῆς
καὶ δόξης τοῦ φρουρίου. Τοιαῦτα τηλεβόλα ὑπῆρχον μετὰ
τὸν ἱερόν ἀγῶνα πάμπολλα. Τινὰ τούτων, ὡς μοὶ διη-
γήθη αὐτόπτης γέρων, ἦσαν πολὺ μακρὰ, μεγάλα καὶ
εὐμορφα, ἔφερον δ' ἐπ' αὐτῶν ὠραιὰς ἀναγλύφους εἰκόνας
κλημάτων, σταφυλῶν καὶ ποικίλων φυτῶν καὶ ἄλλων πα-
ραστάσεων. Ἀλλὰ τὰ τηλεβόλα αὐτὰ ἔσχον τύχην οἰ-
κτρᾶν καὶ παράδοξον. Τῷ 1835 περίοισ ἀφῆρσαν ἐξ
αὐτῶν πολλὰ οἱ Βυναροὶ, κρημνίζοντες ἐκ τῶν τευχῶν εἰς
τὸ πεδῖον κάτω. Εἶτα δὲ τὰ ἔθραυον, τὰ δὲ τεμάχια
αὐτῶν μετέφερον εἰς Ἀθήνας καὶ ἐκοπτον ἐξ αὐτῶν χαλ-
κινὰ νομίσματα! Τὰ δὲ ὑπόλοιπα ἐγκατελείφθησαν μετὰ
τοῦ φρουρίου, ὅτε τοῦτο ἐμεινεν ἐντέλως ἔρημον, εἰς τὰς
ἐρήμους αὐτὰς κορυφάς, ὅπως ἀνεπιτήρητα καὶ οἰοῦναι ἀ-
δέσποτα καὶ ἐσυλήθησαν κατὰ καιροῦς ὑπὸ τῶν περιόικων
χωρικῶν. Ὡς εἶπεν ἡμῖν ὁ ὁδηγός μας, οἱ χωρικοὶ, ὅσα-
κις ἀνεγείρωσι ναΐσκους, τρέχουσιν ἐλευθέρως καὶ ἀπρο-
καλύπτως εἰς τὸν Ἀκροκόρινθον καὶ κρημνίζουσιν ἐξ αὐ-
τοῦ τηλεβόλα, ἄτινα μεταφέρουσιν ὕστερον εἰς τὸ ναῖδιον
τοῦ χωρίου των διὰ νὰ κανονιοβολῶσιν εἰς τὰς ἐπισήμους

έορτάς πρὸς πανηγυρισμόν! Εἶναι δὲ πολὺ παράδοξον, πῶς δὲν ἐδόθη ἀκόμη προσοχὴ εἰς τὴν τοιαύτην διαρπαγὴν πολυτίμων ἱστορικῶν κειμηλίων τοῦ Ἔθνους.

Κατήλθομεν μεσημβρινῶς πρὸς τὴν ἀπὸ τῆς παλαιάτης ἀρχαιότητος διάσημον πηγὴν *Πειρήνην*.

Κεῖται αὕτη ὑπὸ μικρὰν πλατείαν, εἶναι δὲ ὑπόγειος καὶ φωτίζεται ἀπὸ χάσματος πρὸ τοῦ στομίου τῆς καὶ ἄνωθεν δι' ὀπῆς, ἀφ' ἧς ἀντλοῦσιν ὕδωρ οἱ μὴ καταρχόμενοι εἰς αὐτήν. Κατήλθομεν δ' ἡμεῖς ἀπὸ τῆς εἰσόδου διὰ κλίμακος ξυλίνης, ἣτις κατεσκευάσθη, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ὁδηγοῦ μας, ἐπιμελεία καὶ δαπάνη περιηγητοῦ ξένου.

Ἐσωτερικῶς ἡ πηγὴ φαίνεται, ὡς χειροποίητος δεξαμενὴ. Εἶνε δὲ πλήρης ὕδατος ψυχροῦ, διαυγοῦς, ἐλαφροῦ, ἠδίστου καὶ πεπτικωτάτου, καθ' ὅλα ἀνταξίω τῆς ἱστορικῆς φήμης του. Τὸ ὕδωρ τοῦτο δὲν φαίνεται ποθεν ἀναθροῦναι, πληροῖ δὲ τὴν πηγὴν, ἡρεμώτατον καὶ μηδέποτε ἐξαντλούμενον, μηδὲ κἂν αὐξάνον ἢ ἐλαττούμενον. Ἐπίοιμεν ὅλοι ἀπλήστως ἐκ τοῦ ἀθανάτου αὐτοῦ ὕδατος, περὶ οὗ ἔλεγεν ὁ Πτολεμαῖος ὁ βασιλεὺς, ὅτι ἦν καὶ χιόνος ψυχρότερον, ὥστε πολλοὶ δὲν ἐτόλμων νὰ πῖωσιν ἐξ αὐτοῦ φοβούμενοι μὴ ἀποπαγῶσιν!

Ἐξήλθομεν ἐκεῖθεν μετὰ λύπης, ἣν ἐπιθύζανεν ἡ παρατήρησις, ὅτι οὐδέμια δυστυχῶς λαμβάνεται φροντίς πρὸς περιποίησιν καὶ διάσωσιν τῆς προϊστορικῆς αὐτῆς ἀρχαιότητος, ἧς τὴν δόξαν ἀπθανάτισαν οἱ μῦθοι καὶ ἡ ἱστορία τῶν αἰώνων. Εἰς τὸ διάσημον ἐκεῖνο μέρος, παρ' ᾧ τὸ πάλαι ἔδοσκον ὁ περιβόητος Πήγασος, διατρίβουν σήμερον συνήθως ποιμένες μετὰ τῶν ποιμνίων των, βάρβαροι δι' ἐξ ἀνατροφῆς καὶ ἀμαθείας, ἀπεργάζονται βαθμηδὸν τὴν καταστροφὴν τῆς περιφύτου πηγῆς. Ρίπτουσιν εἰς αὐτὴν χάριν παιδείας ἐκάστοτε λίθους καὶ φόβος εἶνε, μὴ πληρῶσασιν αὐτὴν τοιούτων ἐπὶ τέλους. Ἐκτός δὲ τούτου ἔχουσι καταστρέφει καὶ δύο βαθμίδας τῆς κλίμακος αὐτῆς.

Ἡ πηγὴ αὕτη ἀποκαλεῖται κοινῶς *Δραγονέρα*. Ὁ κ. Σπ. Παγανέλης εἰς τὰ *Πέραν τοῦ Ἰσθμοῦ*, παρατηρεῖ. «Κρύπτεται ἄρα γε ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο μῦθός τις δράκοντος, φυλάσσοντος τὴν πηγὴν, καὶ βασιλοπούλας τινός; Εἶνε πορρωτάτη ἀπήχησις τοῦ πτερωτοῦ Πηγάσου, ὃν ἡ φαντασία μετέτρεψεν εἰς δράκοντα, ἢ τὸ ὄνομα εἶνε ἀπλῶς παραφθορὰ τοῦ «ὕδραγωγεῖον»;» Τὸ δ' ἐπ' ἐμοί, πιθανωτέραν νομίζω τὴν τελευταίαν εἰκασίαν. Ἴσως παλαιότερον τὸ ὄνομα ἦν ὕδραγονέρα καὶ εἶτα κατήνησεν ἐν τῇ λαϊκῇ γλώσσῃ *δραγονέρα*. Τοῦτο δ' εἰκάζω καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τῷ δήμῳ Κλεωνῶν, εἰς θέσιν *Σκούρουλι*, σώζεται σήμερον παλαιὸν ὕδραγωγεῖον, λεγόμενον κοινῶς «*Δραγονέρα ἢ παλαιὸν ὕδραγωγεῖον*.»

Ἐν τούτοις περὶ τῆς πηγῆς αὐτῆς φέρεται καὶ μῦθος δημῶδης, ὃν ἀναγράφω χάριν περιεργείας καὶ ὅστις ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ *Δραγονέρα* ἦτο παλαιότερον διάσημος. Μιὰ φορὰ κ' ἕνα καιρὸν, λέγει ὁ μῦθος, ἦτον ἐν Κορίνθῳ μία ὠραιοτάτη βασιλοπούλα. Τὰ κάλλη τῆς ἐφημίζοντο εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Τὸ ἔμαθαν καὶ τρία βασιλόπουλα καὶ ἤλθαν εἰς τὴν Κορίνθον διὰ νὰ τὴν πάρῃ ἕκαστον γυναῖκα.

Ἀλλὰ ποῖον ἐξ αὐτῶν νὰ πάρῃ ἡ ὠραία βασιλοπούλα, ποῦ καὶ οἱ τρεῖς ἦσαν νέοι, ὠραῖοι καὶ ἀνδρείοι; Ἐσκέφθη πολὺ, ἐστενοχωρήθη περισσότερο καὶ ἐπὶ τέλους εὗρε μίαν διέξοδον. Ἀνέθηκεν εἰς αὐτοὺς τρία μεγάλα ἔργα καὶ ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ τὴν χεῖρά της εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε περατώσει τὸ ἔργον τοῦ ταχύτερον. Εἰς τὸν ἕνα ἀνέθεσε νὰ κτίσῃ τὰ τείχη τῆς Ἀκροκορίνθου, εἰς τὸν ἕτερον νὰ φέρῃ ἐπὶ αὐτοῦ νερὰ καὶ εἰς τὸν τρίτον νὰ ἐμφυτεύσῃ τὸν πρὸς δυσμὰς τῆς Κορίνθου ἐλαιῶνα. Τὰ βασιλόπουλα ἐμ-

μανῶς ποθοῦντα τὴν ὠραίαν βασιλοπούλαν, ἐπεδόθησαν μετ' ἀπεριγράπτου ζήλου εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἕκαστον. Ἐπὶ τέλους ὁμῶς πρῶτος ἐπεράτωσε τὸ ἔργον τοῦ ὀνομαζομένου νὰ φέρῃ ὕδατα εἰς τὸ φρούριον, τὰ ἔφερε δὲ εἰς φῶς διὰ τῆς πηγῆς *Δραγονέρας*. Ὑπερεχάρη ἡ ὠραία βασιλοπούλα διὰ τὸ κατόρθωμα καὶ ἐθαύμασε τὸ ἐξάισιον ὕδωρ τῆς πηγῆς καὶ ἔδωκε τὴν χεῖρά της εἰς τὸ πρωτεύσαν βασιλόπουλον ἐκεῖνο.

Πρὸς βορρᾶν καὶ πλησίον τῆς Πειρήνης κεῖνται τὰ εἰρεπια νεωτέρας οἰκοδομῆς, ἧς ἡ στέγη ἔχει καταρρεύσει ἀπὸ τοῦ ἔτους 1880 ὧς δ' ἔαυθον. ἡ οἰκοδομὴ αὐτὴ ἐχρησίμευεν, ὡς στρατῶν τῆς φρουρᾶς ἢ οἴκημα καὶ γραφεῖον τοῦ φρουράρχου τοῦ Ἀκροκορίνθου. Ἀπ' αἰώνων καὶ μέχρις ἐσχάτων, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἀκόμη τοῦ βασιλέως Ὀθωνος, ὁ Ἀκροκόρινθος ἦτο φρούριον ἐν ἐνεργείᾳ, διατηρηθὲν ὡς τοιοῦτο, μετ' ἐννέα ἄλλων ὄχυρῶν καὶ φρουρίων τοῦ Κράτους καὶ μετὰ τὸ ἔτος 1843 δια τοῦ Β. διατάγματος τῆς 21 Ἰουνίου 1843. Τελευταῖος αὐτοῦ φρουράρχος ὑπῆρξεν ὁ ταγματάρχης τῆς ἐνεργοῦ φάλαγγος Ἰωάννης Κοτσαντόπουλος, ὅστις ὅμως, ἐκτός τῆς ἐξ ὀπλιτῶν φρουρᾶς, διετήρει ἐπὶ τοῦ Ἀκροκορίνθου ὁ μακάριος καὶ περὶ τὰ ἐκατὸν αἰγοπρόβατα, βόσκοντα εἰς τὰς κορυφὰς αὐτοῦ! Μετὰ τὸν φρουράρχον—ποιμένα τοῦτον τὸ φρουραρχεῖον κατηργήθη καὶ ὁ Ἀκροκόρινθος ἐγκατελείφθη εἰς τὴν ἐπιτήρησιν δέκα περίπου φυλάκων στρατιωτῶν ἀπομάχων μέχρι τοῦ ἔτους 1895, μεθ' ὃ ἐμείναν ἐντελῶς ἔρημος καὶ καταφύγιον τῶν ποιμένων.

Πρὸς τὸ ΒΑ. μέρος κεῖται ναῖσκος χριστιανικός, περὶ οὗ ἱκανὰς πληροφορίας ἔδωκεν ἡμῖν ὁ κύριος Γεώργιος Φωμάς, ὅστις εἶχεν ἀνέλθει μετὰ τοῦ ὁδηγοῦ μας εἰς τὰς κορυφὰς ἐκεῖνας. Ὁ ναῖσκος αὐτός, θολωτός καὶ 8 μέτρων μήκους περίπου, 4 δὲ πλάτους, εἶνε ἀρχαῖος Βυζαντινὸς τοῦ Ἀγίου Δημητρίου τοῦ μυροβλήτου, ἀναστεγασθεῖς, ἀνακαινισθεῖς καὶ ἱεουργούμενος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1880. Δια τοῦ ἐνός καὶ μόνου μικροῦ παραθύρου, ὅπερ ἔχει, δύναται τις νὰ ἴδῃ, ὅτι εἶχεν ὠραίας τοιχογραφίας ἄλλοτε, ἄς ὁμῶς ὁ χρόνος καὶ αἱ βροχαὶ εἶχον ἐξαλείψει κατὰ πολὺ, ἀφ' ὃτου κατέρρευσε ἡ ἀρχαία στέγη του. Τὸ ναῖδιον τοῦτο εἶνε ἤδη ἐξωκλήσιον. παράρτημα τοῦ ἐν Παλαιῇ Κορίνθῳ ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Κοιμήσεως, καθ' ἕκαστην δὲ ἀνέρχεται ἐκ τοῦ χωρίου ὑπόμισθος νεωκόρος, ὅπως ἀνάπτῃ τὰ κανδήλια καὶ περιποιῆται αὐτό. Ὁ ναῖσκος δὲ οὗτος τελεῖ κατ' ἔτος ἀνά πᾶσαν 26 Ὀκτωβρίου ἐπὶ τοῦ Ἀκροκορίνθου θρησκευτικῆν ἑορτὴν καὶ πανηγυριν μεγάλην, εἰς ἣν συρρέουσιν οἱ κατοικοὶ τῆς Παλ. Κορίνθου καὶ τῶν ἐγγύς χωρίων τῆς Βόχας, ὡς οἱ ἀρχαῖοι Κορίνθιοι ἀνήρχοντο χάριν τοῦ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης, καὶ φαίνεται ἐν μέσῳ τῶν εἰρεπίων τῆς ἐρήμου καὶ νεκρᾶς ἐκεῖ ἀρχαιότητος, ὡς ναὸς κοιμητηρίου, διότι ὄντως ὁ περικλειθὲς καὶ πολυθύρβος ἄλλοτε, Ἀκροκόρινθος οὐδὲν ἄλλο εἶνε σήμερον, εἰμὴ εὐρύτατον νεκροταφεῖον τοῦ μεγάλου αὐτοῦ παρελθόντος.

Σῶζονται ἐτι φρέατα καὶ δεξαμεναὶ θολωταί. Μία τούτων μεγάλη καὶ τεχνικωτάτη, ὑπόγειος, μετ' ἐννέα στοῶν, Βενετικὴ, κάλλιστα διατηρουμένη, κινεῖ τὸν θαυμασμὸν διὰ τὴν τέχνην τῆς κατασκευῆς αὐτῆς. Πολλαχοῦ εἶνε καταφανὴ τὰ ἔχνη τῆς Βενετοκρατίας. Οἱ Βενετοί, ὡς μαρτυρεῖ ἔγκριτος ἱστορικός, ἀπέδιδον εἰς τὸν Ἀκροκόρινθον τὴν μεγάλην σημασίαν, ἣν βλέπομεν αὐτὸν ἔχοντα καθ' ὅλας τὰς περιόδους τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας διὰ τε τὸ φύσει ὄχυρόν τῆς θεσεως καὶ τὴν ἀφθονίαν τῶν πηγαίων ὕδατων ἕνεκα τούτου ἐμερίμνησαν περὶ τοῦ τελειοτέρου ὅσον εἶον τε ἐξοπλισμοῦ καὶ ὄχυρώσεως ἐν γένει αὐτοῦ.

Βορειότερον κεῖνται εἰρεπια τζαμίων, μιναρέδων, πύργων καὶ πολλῶν οἰκημάτων πυκνοῦ ἄλλοτε συνοικισμού, ἐπαυξάνοντα τὴν μελαγχολίαν τοῦ θεατοῦ. Ἐξακσίαι, ὡς λέγεται, οἰκογένεια κατόκωρον ἐπὶ τοῦ Ἀκροκορίνθου ἐπὶ Τουρκοκρατίας, ὀλόκληρος δηλ. πόλις ἢ κωμόπολις.

Παρὰ τὰ εἰρεπια δὲ αὐτὰ Β.Δ. φαίνεται ἄλλο εἰρεπίον περιλάλητον ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς Τουρκοκρατουμένης Κορίνθου, τὸ κῖσκι τοῦ *Κιαμήλ-μπέη*. Τὸ κῖσκι τοῦτο εἶνε κομψὸν ἀρχιτεκτονικῶς περίπτερον οἰκοδομημα, τοῦ ὁποῦ οἱ κίονες, ὄρθιοι ἀκόμη, ἔχουν περισυλλεχθῆ ἐξ ἀρχαίων ἱερῶν καὶ οἰκοδομημάτων τοῦ Ἀκροκορίνθου.

Ὁ Χουσεῖν Κιαμήλ μπέης ἦν μέχρι τῆς ἐπαναστάσεως δυναστῆς τῆς Κορίνθου. Ἐγένετο διαβόητος, ὡς πολυκτήμων καὶ ζάπλουτος Κροῖσος τῆς ἐποχῆς του. Μάλιστα σώζεται ἐτι λαϊκὴ παράδοσις, ὅτι εἶχεν ἀμυθήτους θησαυρούς, κεκρυμμένους ἐτι ἐπὶ τοῦ Ἀκροκορίνθου καὶ ἰδίως ἐν τῇ Πειρήνῃ πηγῇ, ἐν ἣ ἔτι καὶ νῦν ἐρευνῶσι πολλοὶ. Ὡ, πόσας εὐτυχεῖς ἡμέρας διήλθεν ὁ μέγας καὶ εὐδαίμων μπέης ἐν τῷ περιπέτρῳ τούτῳ! Ἐστῆμεν πρὸ τοῦ εἰρεπίου αὐτοῦ, διὰ τοὺς κίονας τοῦ ὁποῦ, κατ' εἰρωνίαν τῆς εἰμαρμένης τῶν ἀνθρωπίνων, εἰργάσθησαν οἱ ἀρχαῖοι καλλιτέχνη, καὶ ἐφαντάσθημεν τὴν εὐμάρειαν καὶ τρυφὴν τοῦ περιωνύμου Ὀθωμανοῦ, ὅστις ἐν τῇ πόλει κάτω εἶχε μέγαρον λαμπρότατον καὶ περισπτόν. Ἐφαντάσθημεν καὶ τὰς περιπετείας τοῦ βίου αὐτοῦ καὶ τὸν οἰκτρὸν θάνατον, ὃν εὗρε, *σκλάβος ραγιάδαν*, κατὰ τὸ δημῶδες ἄσμα, εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ περίπτερον αὐτοῦ κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Δράμαλη. Ταλαίπωρε Κιαμήλ, πόσων δεινῶν καὶ μαρτυρίων σοὶ ἐγένετο πρόξενος ὁ ἀμύθητος πλοῦτος σου! Καὶ ὁμῶς παρήλθες καὶ σύ, ὦ μεγάλη ματαιότης τῶν ματαιοτήτων τοῦ κόσμου καὶ οὐδὲ ἡ κόνις σου, οὐδὲ τὰ ὄστᾶ σου κἂν διεσώθησαν, διὰ νὰ τὰ συγκινήσῃ τὸ δημῶδες ἄσμα.

Ποῦ εἶσαι καὶ δὲν φαίνεσαι, καμαρωμέν' ἀθένητῃ; Ἦσαν κολῶνα στὸν Μωριά, καὶ φλάμπουρο στὴν Κόρθο, Ἦσαν καὶ στὴν Τριπολιτοῦν πύργος θεμελιωμένος!

Ἐνῶ ἐρεμβάζομεν εἰς τὸ περίπτερον τοῦ Κιαμήλ-μπέη ἐν μέσῳ τῶν εἰρεπίων τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς δόξης, ἀφηρημένοι καὶ ἀναπολοῦντες τὰς ἱστορικὰς περιπετείας τοῦ περιωνύμου φρουρίου, ἐνεθυμήθημεν τὰς *πηλοβατίδας τῆς εὐτυχίας*.

Κατὰ τι πνευματωδέστατον δανικὸν διήγημα τοῦ διασήμου Ἀνδρῆσεν, αἱ πηλοβατίδες αὐταὶ ἦσαν θαυματουργοί. Ὅστις ἤθελεν ὑποδοθῆ αὐτάς, ἠδύνατο νὰ μετενεχθῆ εἰς οἰονδήποτε τόπον καὶ ἐποχὴν ἢθελεν ἐπιθυμήσει. Ἐποθήσαμεν νὰ τὰς εἶχομεν τὴν ὥραν ἐκείνην, ὅπως ὑποδοθῶμεν αὐτάς καὶ ἴδωμεν πολλὰς σκηνὰς ἐκ τῆς Κορινθιακῆς μυθολογίας καὶ ἱστορίας.

Ὡ, πόσα θὰ ἐβλέπομεν!

Ἦθελομεν ἴδει τὸν Βελλερεφόντην, δαμάζοντα παρὰ τὴν Πειρήνην τὸν πτερωτὸν καὶ ἀγριώτατον ἵππον Πήγασον, τὸ τεράστιον ἄλμα αὐτοῦ ἐκείθεν πρὸς τὴν Λυκίαν τῆς Μ. Ἀσίας, τὴν ἀνάβασιν αὐτοῦ πρὸς τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὴν εἰς τὸ κενὸν τῶν αἰθέρων τρομερὰν πτώσιν του, ἣν καὶ νὰ φαντασθῆ τις ἀκόμη ἰλιγγίᾳ! Θὰ ἐβλέπομεν τὸν Σίσυφον καὶ τοὺς πρώτους ἐν Κορίνθῳ ἀγῶνας τῶν ἡμιθέων καὶ ἡρώων, τὸ ἐν Λεγαίῳ παρπαθὲν ὑπὸ τοῦ Περσῆδος συμπόσιον τῶν ἐπτά σοφῶν, τὸν Ἀρρίωνα καὶ τὸν ἐφευρέτην τοῦ περιφύτου Κόρινθιακοῦ κιονοκράτου καλλιτέχνην, τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς πανηγύρεις τῶν Ἰσθμίων, τὸν φιλελεύθερον Τιμολέοντα, φονεύοντα τὸν τύραννον τῆς πόλεως, ἀδελφόν του Τιμοφάνην καὶ δοξάζοντα

τὴν Κορίνθον διὰ τῆς ἀθανάτου εἰς Συρακούσας ἐκστρατείας του, τὸν Διονύσιον τῶν Συρακοῦσων, μεταφερόμενον εἰς Κορίνθον αἰμαλώτων καὶ βιούντα ἐνταῦθα ἐν μέσῳ αὐλητρίδων, ἀντικείμενον τῆς χλεύης καὶ τῶν σαρκασμῶν τῶν φιλοσόφων καὶ τῆς τρελλῆς νεολαίας τὸν κόσμον τῶν διαβόητων τῆς Κορίνθου ἐταιρῶν μετὰ τὴν βασιλίδα αὐτῶν Λαῖδα καὶ τὸν ἔτι μᾶλλον διαβόητον Διογένην, τὸν κύνα, κυριαρχοῦντα προῖκα ἐν ταῖς αἰθούσαις τῆς Λαίδος ἢ συνδιαλεγόμενον ἀγερώχως μετὰ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου! τὸν πλοῦτον καὶ τοὺς καλλιτεχνικοὺς θησαυροὺς τῆς Ἀφνειοῦ Κορίνθου καὶ τοὺς καλλιτέχνας αὐτῆς, τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Ἀγησιλάου καὶ τὸν Ἰφικράτην, καταστρέφοντα τὴν μόραν τῶν Λακεδαιμονίων. Τοὺς Μακεδόνας ἐν Κορίνθῳ καὶ τὴν διελθοῦσαν αὐτῆς κηδεῖαν τοῦ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. Τὸν Ἄρατον κυριεύοντα, ἐξ ἐφόδου τὸν Ἀκροκόρινθον. Τὴν Κορίνθον ἀκμάζουσαν πάλιν, ὡς ἔδραν τῆς Ἀχαϊκῆς συμπολιτείας καὶ αὐτὸν τὸν Μόμμιον, τὸν ἄγριον δῆμιον τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας!... Τὸν Ἰούλιον Καίσαρα, ἀνακτίζοντα τὴν ἐρημωθεῖσαν πόλιν. Τὸν ἀπόστολον Παῦλον, ἀγωνιζόμενον ἐνταῦθα ὑπὲρ τῆς νέας θρησκείας καὶ θεμελιούντα τὴν Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν. Τὸν Νέρωνα ἐν Κορίνθῳ καὶ τὸν φιλόσοφον Μονσῶνιον, κατὰδικον, σκάντονα εἰς τὸν Ἰσθμόν. Τὴν Κορίνθον ἐπὶ Παυσανίου, ἐπὶ Βυζαντινῶν, Φράγκων, Βενετῶν καὶ Τούρκων. Πλεῖστα ὅσα ἄλλα καὶ τὸν Κιαμήλ μπέην δυνάστην καὶ διοικητὴν τῆς πόλεως, ἐν μυθῶδει εὐμαρείᾳ τρυφῶντα καὶ ρεμβάζοντα εἰς τὸ περίφημον περίπτερον τοῦτο, τοῦ ὁποῦ νῦν μόλις τὰ εἰρεπια σώζονται...

Τὸν συνερμὸν ὁμῶς τῶν ὀνείρων ἡμῶν τούτων διέκοψεν αἴφνης χαριέστατον ἀπρόσπτον, Ἠκούσθη ἐκεῖ πλησίον φωνὴ διάτορος.

— Ἀλλὲν πενὰ! Λαίλ λαίλ Ἀλλάχ, Μουχμετὲν ρεσούλ-λουλλάχ!

Ἐξεπλάγημεν εὐαρέστως. Στρέφομεν δὲ καὶ βλέπομεν ἐπὶ τινος πλησίον ἐκεῖ μιναρὲ, καλῶς ἔτι καὶ νῦν διατηρουμένου, τὸν κ. Μουσουδάκην, ἔχοντα τὰς παλάμας ἐπὶ τῶν ὄτων καὶ ψάλλοντα στεντορεῶς Τουρκιστὶ τὴν προπροσευχὴν τοῦ Χόντζα, ἣτις σημαίνει: «*Μάταιος ὁ κόσμος! Εἰς εἶνε ὁ Θεὸς καὶ μόνος προφήτης αὐτοῦ ὁ Μωάμεθ*».

Ἐχειροκροτήσαμεν ὅλοι τὴν εὐφυσὴν ἐμπνευσιν τῆς εὐτραπέλου καὶ ἐπικαίρου αὐτῆς ἐκπλήξεως, ἣν μὰς ἔκαμεν ὁ φίλος, λαθῶν ἡμᾶς καὶ θὰ ἦτο ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ μιναρὲ ἀληθῆς Χόντζας, ἂν ἐφόρει φέσιον, σαρκίον πρασίνον, λευκὸν ἐνδύμα καὶ ἐρυθρὰν ζώνην.

Ἐν γένει ἡ ὄψις τῶν κορυφῶν τοῦ Ἀκροκορίνθου εἶνε μεγαλοπρεπῆς, ἀλλὰ καὶ μελαγχολικὴ. Πόση ζωὴ καὶ πόση δόξα ἐσφρίγων ἄλλοτε εἰς αὐτάς. Ἡ κλεινὴ ἀρχαιότης, οἱ χρόνοι, καθ' οὓς ἡ λατρεία τῆς Ἀφροδίτης καὶ αἱ πολλαὶ μυθολογικαὶ καὶ ἱστορικαὶ παραδόσεις ἐξοίστρουν καὶ συνεκέντρουν ἐκεῖ τὸν ἀρχαῖον κόσμον, οἱ Μακεδόνες, οἱ τελευταῖοι Ἕλληνες, οἱ Ρωμαῖοι, οἱ Γόθοι, οἱ ὑπὸ τὸν Ἀλέξιον καὶ διάφοροι ἄλλοι βάρβαροι καὶ ἐπιδρομαῖς, οἱ Βυζαντινοί, οἱ Φράγκοι, οἱ Βενετοί, οἱ Τούρβοι καὶ οἱ ἀναγεννηθέντες Ἕλληνες, πάντες ἀφήκαν ἐκεῖ ἔχνη τῆς διαβάσεως αὐτῶν.

Τὰ ἔχνη αὐτά, μαρτυροῦντα, πῶς παρέρχονται ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου τὸ μεγαλεῖον ἢ δόξα καὶ ἡ εὐμάρεια, κινουσι τὴν λύπην καὶ τὸν οἶκτον τοῦ θεατοῦ. Ἐρείπια ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, βυθίζοντα εἰς μελαγχολίαν καὶ τὴν εὐθυμότεραν ψυχὴν. Φύρδην καὶ μίγδην καλύπτουσι τὸ ἔδαφος τεθραυσμέναι ἀρχαῖαι στήλαι καὶ συντρίμματα κιονοκράτων, κεράμων, μαρμάρων καὶ παντοίων λίθων τῶν ἱερῶν,

πύργων και άλλων οικοδομῶν και διαφόρων οίκημάτων, πολλῶν τῶν ὁποίων σώζονται ἔτι οἱ τοῖχοι ὄρθιοι, ὅλα στοιβάδες οἰκτρῶν πτωμάτων τῆς παρελθούσης εὐκλείας. Ἡ ἐρήμως και ἡ σιγή βασιλεύουσιν ἤδη ἐπὶ τοῦ ἀθανάτου βράχου. Εἰς τὰς εὐρείας δὲ αὐτοῦ κορυφὰς ζῆ μόνον και περιπλανᾶται νυχθημερὸν τὸ ἀπαίσιον φάσμα τῆς καταστροφῆς και τῆς ματαιότητος τῶν ἀνθρωπίνων. Τὸ πᾶν εἶνε παρελθὸν ἐκεῖ ἐπάνω.

Και ἐν παράδοξον ἐπεισόδιον. Ὁ ὁδηγὸς Μαρίνος, ὅστις, καθ' ὄλην τὴν ἐπὶ τοῦ Ἀκροκορίνθου διατριβὴν μας, παρηκολούθει ἡμᾶς μετὰ περιεργείας και πολλακίς ἀνεμιγνύετο εἰς τὰς σενοιαλέξεις μας, εἴτε προσκαλούμενος, εἴτε μὴ, ὅτε τελευταῖον ἤκουσε τοὺς ἐκαστοτε κατακτητὰς τοῦ ἐνδόξου φρουρίου και τῆς πολυπαθοῦς Ἑλλάδος, ἔστη σύννοος ἐπὶ πολὺ. Εἶτα δὲ ὑποστενάξας, ἀνεφώνησε περιλύτως και κινῶν τὴν κεφαλὴν, τὴν ἐξῆς φράσιν, ἣτις παρήγαγεν ἡμῖν ἀλλόκοτον αἴσθησιν.

— Ἀπὸ σκλαβιὰ σὲ σκλαβιὰ ἐπήγε τὸ κακόμοιρον ἔθνος μας! Και—προσέθηκε μετὰ στιγμὴν— νὰ μοῦ τὸ ἐνθυμηθῆτε, — και πάλιν θὰ σκλαβωθῆ! ...

— Νὰ σοῦ κοπῆ ἡ γλῶσσα! ἐπιθυρήσαμεν ὄλοι γελῶντες και οἰκτεῖροντες τὸν ἀπαίσιον προφήτην τῶν ἐθνικῶν συμφορῶν, ἐν ᾧ ἐκείνος προσέβλεπεν ἡμᾶς, μειδιῶν πικρῶς και ἐμμένων εἰς τὴν θλιβεράν αὐτοῦ πρόρρησιν. Πόσον πόνον και τί νὰ ἠσθάνετο ἄρα γε ἡ φιλόπατρις ψυχὴ τοῦ ἀπλοῦ καὶ χωρικοῦ τὴν στιγμὴν ἐκείνην!

Ε'.

Ἡ κάθοδος.

Κατήλθομεν τοῦ Ἀκροκορίνθου διὰ τῆς αὐτῆς διόδου περὶ ὧραν 9 π.μ. ἀφ' οὗ περιεργασθήμεν τὰς τρεῖς σιδηρὰς θύρας τῆς εἰσόδου τοῦ φρουρίου και τὴν παρ' αὐτὴν βαθεῖαν τάφρον, ἐφ' ἧς, ὡς εἴρηται, ἐξευγνύετο ἄλλοτε κινητὴ γέφυρα. Τὴν γέφυραν αὐτὴν κατέστρεψαν ἐν ἔτει 1885 περιόικοι χωρικοί, χρησιμοποίησαντες τὰ ξύλα αὐτῆς εἰς τοὺς οἰκίσκους αὐτῶν!

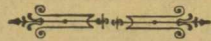
Κάτωθι χαίνει τὸ βαθύτατον ρεῦμα, τὸ μεταξὺ τοῦ Ἀκροκορίνθου και τοῦ προδούου Πεντεσκουμίου, ὅπερ ἀνερχόμενοι δὲν εἶδομεν χάρις εἰς τὰς σκιὰς τῆς νυκτός. Τόσφ δὲ βαθὺ και ἐκπληκτικὸν εἶνε, ὥστε ἐφοβήθη νὰ κατέλθω ἐπὶ τοῦ ἡμιόνου μου, εἰ και ὁ ὁδηγὸς με διεβεβαίον, ὅτι οὐδεὶς ὑπῆρχε φόβος. Κατήλθον λοιπὸν ἐπὶ ποδός· δὲν ἦτο δὲ κουραστικὴ ἡ κάθοδος, ἀπὸ δὲ τῶν καυστικῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου προσφύλασσον αἱ σκιαὶ τῶν βράχων και ἐπιπνέων ὁροσερὸς ζέφυρος.

Ἐφθάσαμεν εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ ἐν τῷ χωρίῳ ναοῦ τῆς Χαλνιτίτιδος Ἀθηνᾶς. Ἐθαυμάσαμεν ἐκεῖθεν και πάλιν τὸν μεγαλοπρεπὴ και ἱστορικώτατον βουνὸν και ἀπεχαιρετίσαμεν αὐτὸν και τὰ λείψανα τῆς ἀφνειοῦ Κορίνθου μετὰ συμπαθείας και σεβασμοῦ. Ὁ ἀποχαιρετισμὸς μας δὲ ἦν ὁ ἐξῆς ὑψηλὸς ὕμνος τοῦ μεγάλου Βύρωνος:

«Τὰ ἔτη και οἱ αἰῶνες, ἡ ὁρμὴ τῶν καταγιγῶν και ὁ ὄλεθρος τοῦ πολέμου δὲν ἐβλαψαν τὸν βράχον τῆς Κορίνθου. Ἴσταται ἔτι ὑψηλὸν φρούριον, προμαχῶν τῆς ἐλευθερίας. Ἡ μανία τῶν θελλῶν, ὁ σεισμὸς τῆς γῆς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κλονίσωσι τὸν πανάρχαιον Ἀκροκορίνθον, κεντρικὸν βράχον χώρας, ἣτις, καιπερ ἐκπεσοῦσα, διετήρησε τὴν ὑπερηφάνειάν της ἐν τῷ μέσφ δύο θαλασσῶν, ὧν τὰ πορφυροειδῆ κύματα φαίνονται ὁρμῶντα κατ' ἀλλήλων και ἔτοιμα νὰ συμπλακῶσιν· ἀλλ' ἡ ὁρμὴ τῶν ἀναχαιτίζεται τυντριβομένη εἰς τὰς γραφικὰς ἀκτὰς της. Ἀλλ' ἐὰν ὄλον τὸ αἶμα, τὸ χυθὲν ἐνώπιόν της ἀπὸ τῆς

αἰσχρᾶς κατατροπώσεως τοῦ δεσπότη τῶν Περσῶν μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ Τιμολέων ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν του, ἐὰν ὄλον τὸ αἶμα, μετὰ τὸ ὅποιον ἐποτίσθη ἡ γῆ αὐτὴ, ἠδύνατο νὰ ἀναβλύσῃ, ἤθελεν, ὡς ἄλλος ὠκεανὸς, κατακλύσει τὸν ἐκτεταμένον Ἰσθμὸν της. Ἡ, ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ συλλεχθῶσι και συσσωρευθῶσι τὰ ὄστᾶ τῶν φονευθέντων ἐμπροσθέν της ἤθελεν σχηματίσει πυραμίδα, ὑψηλοτέραν σοῦ, ὧ πυργωτὴ και νεφελογεῖτων Ἀκροκορίνθε!»

Δ. Κ. ΒΑΡΑΟΥΘΕΝΙΩΤ

ΟΝΕΙΡΟ - ΨΕΜΑ

Πολλαῖς φοραῖς μέσ' ἄστ' ὄνειρο ὁ νοῦς μου φτερουγίζει. και ἄλλον κόσμον μακρὸν με ἀγάπη ἀντικρύζει. Βλέπω ἐκεῖ ὀλόχρυσον αὐγούλα νὰ προβάλλῃ με μύρια κάλλη!

Λάμπει τριγύρω οὐρανὸς διαμαντοκενημένος μ' ἕνα γλυκὸ χαμάγελο, μ' ἕνα φιλὶ ντυμένος· στὴν ἀγκαλιὰ του παίζουσι τ' ἀστέρια χρυσομέγαντα ἀδελφωμένα.

Δασὴ πυκνὰ κ' ἀπάτητα, ἀρώματα σκορποῦνε, πουλάκια λιγυρόφωνα, ἐδῶ κ' ἐκεῖ λαλοῦνε και παίζουν, παίζουν σὰν τρελλά, διπλά φιλιὰ ἀλλάζουν· και τῆς φωλιαῖς ταιριάζουν.

Ἐκεῖ δὲν εἶναι στεναγμὸς, τὸ μάτι δὲ δακρύζει, σὰν πεταλούδα ἡ χαρὰ, τριγύρω φτερουγίζει· κ' ἀναγαλλιάζουν ἡ ψυχαῖς, διπλώτερ' ἀγαπῶνται, δὲ λησμονιῶνται!

Ἐκεῖ και Ἰσθμὸς ὀλόχαρῃ σιμά μου ἀντικρύζω κ' ἀπ' τὴν τρελλὴν μου τὴν καρδιὰ τραγούδι σου χαρίζω, και νοιώθω ἀπὸ τὰ στήθη σου, νὰ ξεχειλίξῃ πάλι, ἀγάπη ἄλλη!

Νεράιδαις ἀστρογέννηταις, διαβαίνουνε σιμά σου νὰ κλέψουν τὸ χαμάγελο, και τὸ τραγούδι σου μὰ φεύγουν ἀπ' τὰ χεῖλη σου τὰ λόγια ἕνα ἕνα, μόνο γλᾶ μένα.

Εὐτυχισμένη Σε θωρῶ κ' ἀγάπη ριζωμένη, βρίσκω βαθεῖα στὰ σπλάγχθνα μου σὲ Σένα χαρισμένη· και τὰ κυττάζω ἄδολα και τὰ φιλῶ με ζήλεια με λόγια χίλια.

Μὰ φεύγ' ἡ νύχτα· τ' ὄνειρο τὸ πλάνο σβύνει πάλι· κ' ὁ κόσμος με τῆς ἐνοιαῖς του τῆς μαύραις ξεπροβάλλει· ξυπνῶ κ' ἀνώφελα ζητῶ τὴν ψεύτικη χαρὰ μου ἔστ' ἡ συμφορὰ μου!

Φεβρουάριος

ΜΑΡΙΑ ΠΗΠΙΖΑ

Η ΗΩΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΤΟΛΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

(Κατὰ τὸν Bernis)

Οἶον θέαμα διὰ τὸν ἐραστὴν τῆς ἀπλοῦ καὶ φυσικῆς φύσεως! καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἀπορρωγῶτος ἄκρου τῶν βράχων, βλέπω ὑπὸ τοὺς πόδας μου ἀπείρους μικρὰς νήσους σχηματιζομένας κατὰ τὴν διάθεσιν τῆς ὁρμῆς τῶν ρυάκων· βλέπω τὰ νάματα τῶν πίπτοντα ἐν κελαρυσμῶ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους και συντριβόμενα κατὰ τὴν πτώσιν των. τρέχοντα ὅπως περιάγῃσι τὰς πλάνας των και τὴν ἀστασίαν των. Νομίζω ὅτι εἶμαι ὁ Θεὸς τῆς πηγῆς τῆς παφλαζούσης παραπλευρῶς μου· ἡ ἔδρα αὐτὴ περιβεβλημένη ὑπ' ἀφροῦ, φαίνεται ὅτι εἶνε ὁ θρόνος ἐφ' οὗ ἡ φύσις μοι ἐπέτρεψε νὰ ἀνέλθω· αὐτὴ ἐπιθυμῶ βεβαίως ὅπως βασιλεύσω ἐπὶ τῶν τόπων τούτων ἐφ' ὧν θριαμβεύω δι' αὐτῆς. Οἶα δρόσος ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ! Οἶα καταμαγευτικὴ εὐωδία ἐν τῇ χλόῃ τῆς ἐκτεινομένης πέριξ ἐμοῦ και φαινομένη ὅτι διατρύφῃ τὴν ἄγονον σάρκα τῶν βράχων, νὰ ἀκολουθῶς στέψῃ αὐτοὺς διὰ τῶν φύλλων της!

Ἡ ἡμέρα ἀναμύγνυται ἤδη μετὰ τοῦ σκότους τῆς νυκτός· πλὴν τὸ σκότος ἀνέρχεται ἀνεπαισθητῶς· θὰ ἐλεγέ τις, ὅτι ἡ ὀθόνη ἣτις ἐκάλυπτε τὴν φύσιν ἄρχεται συσπειρομένη. Ἡδὴ ὀλόκληρον μέρος τοῦ οὐρανοῦ φωτίζεται· οἱ ἀστέρες οἱ εἰς αὐτὸν προσηλωμένοι ὠχρῶσι και φαίνονται ὅτι ἀποσύρονται ἅμα τῇ προσεγγίσει τῆς ἡμέρας, ἐνῶ ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς δύσεως ἡ νύξ' ἐξαπλοῖ ὑπὸ τοὺς οὐρανίους θόλους ὀθόνην κεκοσμημένην σαφείρων· οἱ μαρμαρυγούντες ἀστέρες, οἱ σελαγιζόντες, φαίνονται ὅτι ἀναρρίπτουσι σύμπαν τὸ πῦρ των ὅπως ἀντιταχθῶσι κατὰ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου· πλὴν εἰς μάτην ἀγωνίζονται· ἡ ἀνατολὴ πᾶσα ὠραίζεται διὰ τῶν πλουσιωτέρων χρωματῶν ἡ φύσις ἀγγέλλει τὴν ἔγερσιν της εἰς τὴν γῆν διὰ τῆς φωνῆς ὄλων τῶν ζώων· ἀθύρμος ἀνεμὸς ψιθυρίζει ἠδέως μετὰ τῶν φυλλωμάτων· ἤδη ἀπὸ τῶν ἐγγύς καλυβῶν βλέπω ἀνερχόμενα νέφη καπνοῦ, ἅτινα ἀγγέλλουσι τὴν φυγὴν τῆς ἀργίας και τὴν βασιλείαν τῆς ἐργασίας. Ὁ ἀστὴρ τῆς Ἀφροδίτης διαμφοισθητὴ μόνος πρὸς τὴν ἡῶ τὴν κυριαρχίαν τῆς πρωΐας· πλὴν εὐχαριστημένη διὰ τοὺς ἐπὶ στιγμὰς ἀγωνίας της προλαμβάνει τὴν ἡττάν της διὰ βραδείας φυγῆς, ἣτις ἀφίσησιν τὴν νίκην ἀμφιρρεπῆ. Ὁ θρίαμβος τῆς ἡοῦς εἶνε τυχὺς. Φυσικὴ εἰκὼν τῆς ἡδονῆς, οὐδὲν μαγευτικώτερον τῆς προσεγγίσεώς της, οὐδὲν βραχυτέρον τῆς διαρκείας της. Πῦρ ζωηρότερον ἐξαλείφει τὰ θελκτικὰ χρώματα, ὑπ' ὧν ἐκοσμεῖτο· ὁ βασιλεὺς τῶν ἀστέρων φαίνεται ἀνυψούμενος εὐθυγράμμως ἀπὸ τῶν κόλπων τῆς γῆς, και αἱ πρῶται ἀκτίνες αὐτοῦ ἀνέρχονται ὡς στῆλαι πρὸς τὸν οὐρανὸν ἡ κορυφὴ τῶν πλέον ἀπομακρυσμένων ὁρέων ἀφίσησιν ἤδη ὅπως διακρίνεται τὸ ἡμισυ τῆς σφαιρᾶς της, ἣτις φαίνεται συνθετιμένη ἐκ φωτός ὑποτρέμοντος ἡ κυανολέου ἐν τῇ περιφερείᾳ πλὴν ἐρυθροχλῶρου ἐν τῷ κέντρῳ. Ὁ ἀστὴρ ὑπερκύπτει και ἄρχεται σχηματίζων ἐν τῇ τροχιᾷ του κυρτὴν γραμμὴν· ἡ σφαιρὰ του σμικρύνεται, τὸ φῶς του καθαρίζεται και αἱ ἀκτίνες του ταχύτεροι και καυστικώτεροι, θὰ ἀποξηραίνουσι μετ' ὀλίγον, διὰ μετρίως θερμότητος τὴν ὑγρασίαν της γῆς και τὰ δῶρα τῆς ἡοῦς· οἱ εὐσομοὶ ἀτμοί, ὅστινες ἀνυψοῦνται δημιουργοῦσιν ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ ἐλαφρὰ νέφη, ἅτινα, φερόμενα ἐπὶ τῶν πτερύγων τῆς ἀστασίας και τῶν ζεφύρων, κωλύουσιν ὅπως σχηματισθῶσι κανονικαὶ ἀντιθέσεις ἐν τῇ ἀπειρῷ εἰκόνι τῶν οὐρανῶν. Οἶα ἀντικείμενα! Δύναμαι

νὰ ἦμαι ὁ μόνος ὁ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην σπουδάζων αὐτὰ; Τί ἀπαιτεῖται λοιπὸν ὅπως διεγερθῆ ἡ περιέργεια τῶν ἀνθρώπων; ...

ΔΙΜΠΕΡΗΣ. Θ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΚΥΜΑ

Τῆ δεσποινίδι Π. Σ.

—Γλᾶ πέμου κύμα μου θολό, τὰ μαῦρα τὰ νερά σου Μουμουρίσαν σιγὰ, σιγὰ σὰν μπῆκε μέσ' τὴ βάρκα; Και τὰ πλευρὰ τοῦ βαποριοῦ χαϊδέψαν τὰ φιλιὰ σου, Σὰν τῆς νεράιδας ποῦ φιλοῦν τὴν χιονισμένη σάρκα; Γλᾶ πέμου τὴν ἐκείμησες τρεμουλιαστὸ τὸ βράδυ Κ' ἔχυνες φωσφορίζοντες ἀκτίνες στὸ σκοτάδι; —Λάμπει ἔχυναν τὰ μάτια της, τὴν κατχνιὰ φωτίζαν Κ' ἐνῶ τραγούδι ἤθελα με πόνο νὰ τῆς ψάλλω. Τὰ κοραλένια χεῖλη της στὰ στήθη μου σκορπίζαν Τόνους παράξενους, βουβούς, σὰν ἀπὸ κόσμον ἄλλο. Ταπεινωμένο ἔγερνα στὴν κοίτη μου κεσάλι Κ' ἀφυγκραζοῦσιν ἄφωνο τὴ μάγισσα και πάλι.

—Και σὺ ἄγερὶ ἐλεύθερο, κράτησες φοβισμένο Τὴ μανιασμένη σου βοθὴ σὰν νὰ προβάλλῃ εἶδες; Και δρόσιζες τὰ στήθεα της, και μέτωπο θλιμμένο Ἐφύσησες, στελιζωντας μ' ἀθύρητες ἐλπίδες; Τάχα κρυφομιλήσατε στὴ ξαστεριά μονάχοι; Και ἤπρησαν τὸν ἀντίλαλο ἀντίκρου σας οἱ βράχοι; —Φωτιὰ στὰ σπλάγχθνα μ' ἔβαλα, δίπλα μου τὴν ὁρμὴ μου Γλᾶ νὰ τὴν πάρω ταῖρι μου, μαζὺ μ' αὐτὴν νὰ ζήσω. Ἐκεῖ βαθεῖα στὴν ἄβυσσο νὰ πνίξω τὴν φωνὴν μου Σένα της φλογερὸ φιλὶ τὸ πόνο μου νὰ σβύσω. Μὰ τίποτα! ἐμοῦδίασα μπροστὰ της μαγεμένο Κ' ἔκλεβα ἀπὸ τὸ στόμα της φίλημα πικραμένο.

—Κύμα μου, σὰν τὴν ἔφερες στὰ μαῦρα ἔκεινα μέρη, Σ' αὐτὴ τῇ γῇ τὴν ἄπονη, στῆς μαυρισμένας χώραις, Δὲν ἔριξα θολὴ ματιὰ στὸ ζηλεμέν' ἀστὴρι ποῦ ἄφωνα κυττάζαμε σὲ περασμένας ὥραις; Παραγγεῖλὰ δὲ σ' ἄφησε νὰ φέρῃς και σὲ μένα Λόγο ἴστερνὸν παρηγοριᾶς δὲ μουστειλε κανένα; —Τίποτα! περὶ σ' ἐξέχασε, τὸ ψυχομάχημά σου ἐσβύστηκε, σκορπίστηκε, τώρα σ' αὐτὴ δὲ φθάνει Ἡ φτερωτὴ ψυχοῦλα της δὲν τρέχει περὶ σιμά σου Κ' ἔκαψε στὴν ἀγάπη σας λησμονησιᾶς λιβάνι. Ἄλλου θωροῦσα λάμπωντας τὸ γαλανὸ της μάτι, Και κύταζε μέσ' τὴν στεργιὰ σὰ νὰ ζητοῦσε κάτι.

—Κύμα γοργὸ τὸ δρόμο σου ἀφροντυμένο κύμα Κι' αὐτό μου τὸ παράπονο ποῦ ἡ ψυχὴ μου βγάξει, Κρύφτο βαθεῖα μὲς τὴν καρδιὰ, δόστου δροσάτο μνημὸν Στὸ πάναγνὸ της μέτωπο λύπη νὰ μὴ σταλάξῃ.

ΔΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΡΑΧΟΣ.

Α. ΖΟΛΑ

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΝΥΚΤΑ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια—ἀριθ. 8)

I

Ὁ Ἰούλιος ἐκλονίσθη δλόκληρος ἐκ τῆς χειραψίας ταύτης, διότι ὁ Κολομβέλ οὗτος, νεανίσκος εἰκοσαετής, ὀφθαλμοῖς ζωηροῖς καὶ στόματι μοχθηρῷ, διετέλει ἀπὸ πολλοῦ ἐχθρὸς του. Τὸν κατετυράννει διὰ τῆς χλευῆς του, τῷ ἐσκωπτε τὴν αἰδημοσύνην του καὶ τὸ συνεσταλμένον ὕφος του καὶ ἐστασίαζε κατ' αὐτοῦ τὰς πλυντριάς τῆς ἡδοῦ τοῦ Λαμπροῦ Ἡλίου, τοσοῦτω ὥστε, ἡμέραν τινά, συναντηθέντες παρὰ τὰ ὄχυράματα, διεπληκτίσθησαν διὰ γρόνθων, ἐξ ἧς μονομαχίας, ὁ μικρὸς Κολομβέλ, ὑπεχώρησεν, ἔχων ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς μεμωλωπισμένους.

Ὁ Ἰούλιος τὴν ἐσπέραν ταύτην, καθ' ἣν ἐγνώρισεν ἀπάσας ἐκείνας τὰς λεπτομερείας, τὰς κατὰ τοὺς Δεμαρσάν, ἐπαίξεν ἀσθενέστερον τὸν πλαγιάυλόν του. Οὐχ ἦτον ἀπασα αὕτη ἡ συγκίνησις καὶ ἡ σύγχυσις ἡ ὑπὸ τοῦ μεγάρου Δεμαρσάν προξενουμένη αὐτῷ, δὲν ἔσχεν οὐδεμίαν ἐπήρειαν ἐπὶ τῶν ἐξεῶν του, ἐξεῶν κανονικότητος ὠρολογίου. Μετέβαινεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ἠκρατιζέτο, ἐγευματίζε καὶ εἶτα, τὴν ἐσπέραν, περιεπάτει παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Chanteclair. Καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ μέγαρον μετὰ τῆς ἀπολύτου γαλήνης του, τῶν ἀμαυρῶν τοίχων του, τῶν ἐκτεταμένων σκιοέντων κήπων του, ὑπεισήρχοντο μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς τὴν γλυκύτητα τοῦ βίου του.

Δύο ἔτη παρῆλθον.

Εἶχε τοσοῦτω συνδεθῆ πρὸς τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων, πρὸς τὴν πρασιὰν τοῦ ἀναβάθρου, πρὸς τὴν πένθιμον καὶ μελαγχολικὴν πρόσοψιν, πρὸς τὰς φαιδρούς κλεισίας τῶν παραθύρων, ὥστε πάντα ταῦτα ἡμοῦ, ἐφαίνοντο συντεταγμένα ἑναρμονίως πρὸς καθορισμὸν τῆς ὑπάρξεώς του καὶ ἀπολύτως ἀναγκαῖα διὰ τὸν λήθαργον τῆς συνοικίας.

Ἀπὸ πενταετίας ὁ Ἰούλιος κατόκει εἰς τὴν Πλατεῖαν τῶν Τεσσάρων γυναικῶν, ὅτε ἐσπέραν τινα τοῦ Ἰουλίου, συμβεβηκὸς τι συνετάραζε τὸ λογικόν του.

Ἡ νύξ ἦτο θερμοτάτη, καὶ οἱ ἀστέρες ἔλαμπον εἰς τὸ στερέωμα.

Ἐχων ἠνεωγμένα τὰ παράθυρα, ἐπαίξεν, ὡς συνήθως, τὸν πλαγιάυλον, καὶ τὸ σκοτεινὸν δωμάτιον ἐφωτίζετο μόνον ἐκ τῆς τηλαυγείας τ' οὐρανοῦ. Διέχεε τοὺς φθόγγους του διὰ χεῖλους ρεμβῶν, ἐπιβραδύνων τὸν ρυθμὸν, οἰοεὶ ἀποκοιμώμενος ἐπὶ τινων τόνων, ὅτε αἴφνης, ἀπέναντι αὐτοῦ, ἐν παράθυρον τοῦ σκιεροῦ μεγάρου ἀνοίγεται καὶ μένει χαῖνον, ἐξακοντίσαν ζωηρὰν φωτὸς λάμψιν, καταυγάσαν τὴν μελανὴν πρόσοψιν. Νέας κόρης μορφὴ διεγράφη ἐν τῷ τηλαυγεί τῆς θυρίδος πλακίσι, ἧτις προσερεισθεῖσα ἐκεῖ, ἐφαίνετο οἰοεὶ ἐπιζητοῦσα νὰ ἐνωτισθῆ τῆς πλανωμένης ἀνά τὰς σκιδώεις τῶν κήπων ἐκτάσεις μελωδίας.

Ὁ Ἰούλιος τρέμων ἔπαυσε παίζων.

Δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνη τὴν μορφήν τῆς νεάνιδος, δὲν ἔβλεπεν εἰμῆ τὴν βοστρυχώδη κόμην, λευκὴν καὶ πί-

πτουσαν ἐπὶ τοῦ αὐχένος καὶ τὴν ἐπιπόλαιον ἐπὶ τοῦ τοιχώματος σκιαγραφίαν τῆς.

— Δὲν ἤκουσας Φραγκίσκη; λέγει ἑλαφρὰ καὶ ἀργυρόηχος φωνὴ φθάσασα μέχρις αὐτοῦ διὰ μέσου τῆς σιγῆς.

— Νομίζω ὡσεὶ νὰ ἤκουσα μουσικούς φθόγγους.

— Ἴσως ἀηδῶν τις δεσποινίς, κεκρυμμένη ἐκεῖ εἰς τὸ φύλλωμα τῶν καστανεῶν, ἀπήντησε βαρεῖα φωνὴ ἐνδοθεν. Κλείσατε τὸ παράθυρον. Προφυλαχθῆτε ἐκ τῶν νυκτίων ἐντόμων.

Ὅτε τὸ παράθυρον ἐκλείσθη καὶ τὸ μέγαρον ἐπανέπεσεν αὐτὸς ἐν τῷ σκότει, ὁ Ἰούλιος διεδονεῖτο ὑπὸ σφοδρᾶς συγκινήσεως. Δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκαθηλωθῆ τῆς θέσεώς του. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἔμπλεοι τοῦ φωτεινοῦ κύματος τοῦ ἀπαστράφαντος ἐκ τοῦ πρὸ στιγμῶν ἀνοιχθέντος τηλαυγοῦς ρήγματος ἐπὶ τοῦ μελανοῦ καὶ νεκρωμένου τείως τοίχου. Ἄδριστός τις ταραχὴ συνεσκόταζεν τὰ ἄδυτα τῆς καρδίας του καὶ μυστηριώδεις τι συναίσθημα λειποψυχίας, διήγειρεν ἐν ἑαυτῷ τὸ ἐρώτημα: ἔσται ἄρα γε εὐτυχὴς ἐκ ταύτης τῆς ἐμφανίσεως; Καὶ ὅτε μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐξητρίσθησαν οἱ ἐν τῷ κρανίῳ του συγκεχυμένοι ἄτμοι καὶ διελύθη ὡς ἀχλύς τὸ τῆς ψυχῆς του θάμβος, ἤρξατο καὶ αὐτὸς παίξων τὸν πλαγιάυλον, ἀσθενέστερόν ἤδη, καὶ ἑλαφρὰ θωπεῖα μειδιάματος διεχύθη ἐπὶ τῆς μορφῆς του, ἀκτὶς μυχίας χαρᾶς, ἐπὶ τῷ διαλογισμῷ ὅτι ἐξελήφθη, ὡς ψάλλουσα ὑπὸ τὸ φύλλωμα τῶν καστανεῶν ἀηδῶν, ὑπὸ τῆς νέας κόρης.

II

Τὴν ἐπαύριον ἐν τῷ ταχυδρομείῳ, τὸ κενὸν ἄγγελμα, ὅτι ἡ δεσποινίς Θερεσία Δεμαρσάν, ἀφίκετο ἐκ τοῦ μοναστηρίου, ἐφέρετο ἀνά τὰ στόματα πάντων.

Ὁ Ἰούλιος δὲν ἀνέφερε ποσῶς ὅτι τὴν εἶδε μὲ τὴν κόμην λυτὴν ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ λαιμοῦ. Ἦτο λίαν τεθορυβημένος καὶ κατείχετο ὑπὸ ἀνεξηγήτου τινος συναισθήματος, εἶδους τινὸς ἀποστροφῆς πρὸς τὴν κόρην ταύτην, ἧτις ἐπεφαινετο καὶ παρενετίθετο ἐν τῇ γαλήνῃ τῆς ὑπάρξεώς του, ἵνα διαταράξῃ τὸν βίον του καὶ ἐκεῖνο τὸ παράθυρον, οὐτινος αἱ ἀνοιγόμεναι κλεισίαι τὸν κατεπτόδου ἐν πάσῃ ὥρᾳ τὸν συνετάρασεν σφοδρῶς. Δὲν ἦτο πλέον ἐλεύθερος ἐν τῇ κατοικίᾳ του. Θὰ προύτιμα μάλιστα, ὁ ὀχληρὸς οὗτος νέηλος, ἀντὶ γυναικὸς νὰ ἦτο ἀνὴρ, διότι ἐκείνη μᾶλλον εἶνε φίλη τοῦ σκόματος ἢ οὗτος. Πῶς εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἐτόλμα νὰ ρεμβάζῃ εἰς τὴν γοητείαν τῆς μουσικῆς; Πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐπαφίηται εἰς τὴν θερμὴν τοῦ πλαγιάυλου του; Ἐπαίξε κακοήχως, ἰδίως διὰ δεσποινίδα, ἧτις ἀναμφιβόλως θὰ ἦτο μεμυημένη ἐν τοῖς μυστηρίοις τῆς μουσικῆς ταύτης. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην μετὰ μακρὰν τοῦ νοός του βάσανον ἐπίστευσε τέλος ὅτι ἐμίσει τὴν Θερεσίαν. Καὶ τότε, μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐργασίας του, μετέβη καὶ εἰσῆλθε λαθραίως εἰς τὴν ἐνδοχίαν του. Δὲν ἤναψε κηρίον, δὲν ἤνοιξε τὰ παράθυρα του. Οὕτω δὲν θὰ τὸν ἔβλεπεν. Ἐσκέθη μάλιστα νὰ κατακλιθῆ πάραυτα διὰ νὰ τῇ καταδείξῃ ἐτι μᾶλλον τὴν ἀπαρέσκειάν του ἐν τοῦτοις δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστειλῇ τὸν μύχιον ποδῶν του νὰ γνωρίσῃ, τί ἀπέναντι συμβαίνει. Ἡ θυρὶς διατελεῖ κεκλεισμένη, καὶ μόνον περὶ ὧραν δεκάτην, ὡχρὰ λαμπρὴ διωλισθησὲ τῶν ρωγμῶν τοῦ παραθύρου καὶ εἶτα ἡ φευγαλέα αὕτη φωτεινὴ ἀκτὶς ἀπεσβέσθη καὶ οὗτος παρέμεινεν ἐτι ἐκεῖ ἐπὶ πολὺ πκρατηρῶν τὸ ἐρεβῶδες παράθυρον.

ΣΤΟΙΧΙΟΙ

ΒΡΑΧΟΣ—ΚΑΡΔΙΑ

Δὲς 'κεῖ κάτω στ' ἀκρογιάλι
ποῦ τὸ κύμ' ἀφρούς ἀπλώνει
καὶ τὸ βράχο παραδέρνει
καὶ σιγὰ τὸν ξεριζώνει.

Εἶνε κούφιο τὸ κορμί του,
σὰν θηριὸ ἀντιπαλαίει
καὶ τῆς θαλάσσης ὁ βόγγος
τὸν καυμὸ του ματαλέει.

Πόσο μοιάζει τῆς καρδίας μου
ποῦ στὰ στήθη—μαυρο μνημα
τῆς ἀπελπισίας τῆ δέρνει
τὸ φουρτουνασμένο κύμα.

Θάρθη ὦρα, ποῦ τὸ βράχο
ἔνα κύμα θὰ σωριάσει
στ' ἀκρογιάλι—

.....κ' ἡ καρδιά μου
ἀπὸ τὸν πόνο τῆς θὰ σπάσῃ!

(Σπάρτη)

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΡΛΑΤΑΝ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

(Συνέχεια ὄρα ἀριθ. 8)

Ἄτυχῶς, ὁ Σαρλὸν ἐπανῆλθε καὶ ἀπῆλθεν αὐτὸς μετὰ τῆς γυναικαδέλφης του, ὁ ἐραστὴς τῆς Μαγδαληνῆς δὲν διελογίζετο πλέον ἢ τὴν ἐρωμένην του καὶ τὸ μαρτύριόν του ἐπανήρχισεν. Προσεπαθῆσε ν' ἀναγνώσῃ, ἤνοιξε τὰς σελίδας τοῦ ποιήματος τοῦ Ὁβανέλ εἰς τὰς θαυμασίας ἐκείνας στροφὰς τοῦ ἄσματος, τὸ ὁποῖον ἡ ἐμφάνισις τῆς Ζίας εἶχε διακόψει πρὸ ὀλίγου:

Ἄφ' ἧς ἀνεχώρησε καὶ ἡ μητέρα μου ἀπέθανεν...

Ἄλλ' ἐξίχθεις μέχρι τῶν τελευταίων στίχων

Ὅ, πόσον γλυκὸ τὸ κοιμᾶσθαι ἐν τῇ ποίμνῃ
ὑπὸ τὰ φύλλωματα

Κοιμᾶσθαι χωρὶς ὄνειρα ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀμνῶν...

Ἡ σελὶς διεδονεῖτο, τὰ ψηφία συνεσκοτάζοντο καὶ ἀντὶ τοῦ ἀστέρος τοῦ σελαγίζοντος ἐν τῷ μέσῳ τῶν στοίχων, ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ζίας τὸν διέβλεπον, ἐπεφαινετο ἡ μορφὴ τῆς Μαγδαληνῆς Ὅγὲ ἧτις παρήλασε ὑφέλκου.

σα τὴν χρυσοστίλβουσαν τοῦ θεάτρου ἐσθῆτα ἐν τῇ φάτνῃ τοῦ Ἀρλατὰν καὶ ἐν τῇ εὐρωτιάσει τῆς βοσκονομῆς. Δύο ἡμέρας μέσῳ τῶν ἀγροικιῶν μετὰ τοῦ βουκόλου τούτου, εἶδε ἀναμφιβόλως νὰ κέκτῃται καλαισθησίαν ἀγριμαίου ζώου.

...Ὁ! Μεταβαίνων τῇ συνοδείᾳ τῶν βοσκῶν,
διατελεῖν ἐκτάδην ὄλην τὴν ἡμέραν
καὶ εἰσπνέειν τὴν μίνθην τὴν ἀγρίαν.

Ἐκλείσει τὸ βιβλίον μετ' ὀργῆς καὶ ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ ἐκοιμάτο. Ἄλλ' ἡ κλίνη μᾶς καθιστὰ τοσοῦτον χαύνους τοσοῦτον ὄνειροπόλους.

Μόλις κατακλιθεὶς κατελήφθη ὑπὸ τῶν ἀοριστηῶν καὶ ἀβεβαιότητων. Μήπως δὲν ἤρχοντο τόσαι ξένοι εἰς τὰς πανηγύρεις τῆς Ἀρλῆς; Διατί μετ' ἐπιμονῆς τὸ πνεῦμα του ζητεῖ νὰ καταδεικνῇ ἐκείνην; Ὁ Ἀρλατὰν οὐδέποτε τῷ εἶπεν ὅτι αὕτη ἦτο ἡθοποιός... Πᾶσαι αἱ ἐνδείξεις συσσωρευμέναι πρὸ ὀλίγου κατέρρεον ἤδη ἀφ' ἑαυτᾶς καὶ ἦδη οὐδεμία κατεμαρτύρει ταύτην. Καὶ στιγμὴν μετὰ

ταῦτα, ὄλαι αἱ ὑπόνοιαι καταθρόσκουσαι κατέκλυζον τὸ κρανίον του καὶ διεδύνουν ὑποκόφως τὰς μνηνίγκας καίεστιν ὅτε ἀπὸ τῶν οὐρανῶν μελαναὶ πτέρυγες κοράκων ἐπαλλον βιαίως ἐντὸς τοῦ στήθους του καὶ ὁ κρωγμὸς ὁ ἀπαίσιος τὸν διέσειεν δλόκληρον. Ἦτο αὕτη αὕτη καὶ παγερὸς ἰδρὸς τὸν κατεπλημμύρει.

Ἡ νύξ διήλθεν ἐν πυρετῷ καὶ φρικτῷ ἀγωνίᾳ συγχεομένη πρὸς ταύτην τὴν ἰδέαν τὴν καταλαιπωροῦσαν αὐτὸν φρικαλέως: «Ἡ ἐνδείξεις εἶναι πλησίον μου, δὲν ἔχω ἢ νὰ κάμω ἐν βῆμαδιὰ νὰ τὴν ἀποκαλύψω». Βάσανος τοσοῦτον σπαρακτικὴ, πόνος τοσοῦτον αἰνιγματώδης, ὥστε δις ἢ τρίς ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης λέγων καθ' ἑαυτὸν «πηγαίνω ἐκεῖ», καὶ ἡμιανοίγων τὴν θύραν καὶ μὴ βλεπῶν οὐδὲ ἀκτῖνα φωτὸς εἰς τὸν οὐρανόν, ἐπανήρχετο ἐπὶ τὰ ἴχνη του καὶ ἀνελάμβανε τὴν ἀγρυπνίαν του κατακλινόμενος ἐν τῷ σκότει καὶ τῇ διαέρῳσει τοῦ νοός.

("Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΣΟΥΗΔΙΑΣ

(Δανικόν διήγημα)

(Συνέχεια)

Ὁ Ἀντώνιος ἐπεθύμει νὰ διακοινώσῃ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην εἰς τὴν Μαΐαν, καὶ ἐπαρμόνουσα πολλὰς ἡμέρας ἕως οὗ εὖρω ὦραν κατὰλληλον διὰ νὰ τὴν δώσῃ πρὸς αὐτήν. Ἐπὶ τέλους ἡ ὥρα αὕτη παρουσιάσθη, ἐνεχείρισα τὸ γράμμα καὶ παρεκάλεσα νὰ τὸ ἀναγνώσῃ· τὸ ἐσπέρας μ' ἔδωκεν ἐπιστόλιον πρὸς τὸν Ἀντώνιον. Ἐπιστόλιον τῆς Μαΐας εἰς τὰς χεῖρας μου! Ἐθαύμασα τὴν κομψοτάτην γραφὴν τῆς, καὶ ἐζήλευσα ἐκείνον οὕτως τὸ ὄνομα ἐχάραξεν ἡ χεὶρ τῆς. Τί ἐδοκίμασα ἕως νὰ κατορθώσω ν' ἀποσπασθῶ ἀπὸ αὐτὸ καὶ νὰ τὸ δώσω εἰς τὸ ταχυδρομεῖον! Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ Ἀντώνιος μὲ τὸ ἀνταπέστειλε διὰ νὰ τὸ ἀναγνώσῃ· τὸ ἦνοιξα πάλλων καὶ παρετήρησα τὰ ἐφεξῆς:

Ὁ φίλος σας μ' ἐκοινοποίησε τὴν τελευταίαν σας ἐπιστολὴν. Ἴδον μὲ θαυμασμόν καὶ μ' εὐγνωμοσύνην τὰ αἰσθήματα τὰ ὅποια συγκαταβαίνετε νὰ ἔχετε πρὸς ἐμὲ, καὶ λυποῦμαι μὴ δυναμένη ν' ἀνταποκριθῶ εἰς αὐτά. Λέγεται ὅτι ἂν ἡγάπων ἄλλον, ἡ βεβαιότης αὐτῆ ἤθελεν ἴσως σας ἀποδώσει τὴν ἡσυχίαν σας. Καὶ τῶντι ἀγαπῶ ἄλλον καὶ τοιαῦτα εἶναι αἱ συνοδεύουσαι τὴν κλίσειν μου περιστάσεις, ὥστε πρέπει νὰ μείνῃ αἰωνίως τεθαμμένη εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου· βεβαιωθῆτε δὲ ὅτι ὁ ἔρωσ σας εἶναι πολὺ ὀλιγώτερον δυστυχῆς ἐκείνου τῶν ὁποίων σας λέγω ἐμπιστευτικῶς· ἀλλ' ὅμως συνείθισα πρὸ πολλοῦ εἰς τὸ νὰ ὑποφέρω μεγάλας θλίψεις, καὶ διὰ τοῦτο ἐλπίζω ὅτι θέλω ὑποφέρει καὶ αὐτὴν. Φρονῶ δὲ ὅτι τὰ δυνατὰ εἰς νέαν κόρην ὡς ἐγὼ, εἶν' εὐκολα εἰς ἄνδρα ὡς ὑμεῖς».

Ἀναγνῶσας τὴν ἐπιστολὴν ταύτην κατεσχέθη ἀπὸ εἰδος μανίας ἀναπολῶν τὸν εὐδαίμονα ἄγνωστον τὸν κατακτῆσαντα τὴν καρδίαν τῆς Μαΐας. Ἐπλανώμην ὡς φρενιτιῶν εἰς τὸν θάλαμόν μου· ἀλλὰ μετὰ μικρὸν ἔλαβον εἰς χεῖρας ἐπιστολὴν τοῦ Ἀντωνίου τὴν ὅποιαν δὲν εἶχο εἰσέτι ἀναγνώσει, καὶ ἡ ἀγανάκτησις του κατεπράυνε τὴν ἰδικὴν μου. Ἐπανέλαβον τὴν τῆς Μαΐας, καὶ τότε ἴδον πόσον εὐγενεῖς καὶ ἀξιοπρεπεῖς ἦσαν αἱ ὀλίγαι τῆς λέξεις.

Μεταξὺ τῆς τόσης συγκρούσεως τῶν λογισμῶν μου, ἔφθασεν ἡ εἰδῆσις τῆς εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἀποστολῆς μου, τὴν ὅποιαν εἶχον ἐξαιτήσει. Ποτέ μου δὲν ἐδοκίμασα μεγαλύτεραν χαρὰν· διότι ἡ ἀποστολὴ αὕτη ἀνεβάλλε τὸν γάμον μου, μὲ ἐμάκρυνε ἀπὸ σχέσεις αἰτινας κατήντων φορτικώτερας ἡμέρας τῆς ἡμέρας, καὶ μ' εἶδε καιρὸν ἢ ν' ἀποτεινᾶζω ζυγὸν μισθῶν, ἢ νὰ ἀναλάβω τὴν ἡσυχίαν μου.

Τί νὰ κάμω! ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν· ἡ Μαΐα ἀγαπᾷ ἄλλον, καὶ ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ εἶμαι παρὰ φίλος, ἀδελφός τῆς. Ἡ εὐτυχία τοῦ ν' ἀπολαύσω τὸν τίτλον τοῦτον, ἡ φίλια τοῦ πατρὸς τῆς, θὰ μετριάζωσιν ἴσως τὴν λύπην τὴν ὅποιαν θὰ δοκιμάσω νυμφευόμενος τὴν ἀδελφὴν τῆς.

Δὲν διηγούμαι τὰς θορυβώδεις σκηναὶς εἰς τὰς ὁποίας ἔδωκεν ἀφορμὴν ἡ ἀναχώρησις μου, οὐδὲ τὰ δάκρυα καὶ τὴν χεῖρα τῆς Μαΐας καὶ ἀπεμακρύνθη.

Τὸ ταξιδεῖόν μου ὑπῆρξεν εὐτυχές. Ἐπροσπάθησα νὰ ἀναλάβω τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοός μου, ν' ἀσχοληθῶ εἰς τὸ χρέος μου, καὶ διὰ τῆς σπουδῆς τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν νὰ εἰσκαθάσω τοὺς πόθους μου. Ἐνὶ λόγῳ μετεχειρίσθη ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα διὰ νὰ λησμονήσω τὸ πάθος

μου· ἀλλ' ὅσκις μ' ἐφαίνετο ὅτι ἦμην κύριος ἐμαυτοῦ, περιστάσις τις ἀπροσδόκητος, ἐπιστολὴ ἐκ Κοπενάγης, μελωδία, εἰκὼν τις ἤρκει νὰ ἀναρριπίσωσιν ὄλην τὴν φλόγα μου.

Ὅκτὼ μῆνας ἔζησα οὕτω πῶς· ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε πλέον κανεὶς λόγος εὐπρόσωπος διὰ νὰ μένω μακρὰν τῆς Δανίας. Ἐπέστρεψα λοιπὸν εἰς Κοπενάγην ὅπως ἀνεχώρησα, καὶ εὗρον τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Χ... ὅπως τὴν ἀφῆκα.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν ἀφιξίν μου ἐφθασεν ἡ ἑορτὴ τῶν γενεθλίων μου. Ἐνθυμήθην μὲ πόσῃν χαρὰν τὴν ἐώρταζον ἄλλοτε οἱ γονεῖς μου, καὶ διὰ ν' ἀποφύγω τὰς περιποιήσεις τῆς Καρολίνης καὶ τῆς μητρὸς τῆς αἱ ὅποια δὲν μὲ ἤρσκον διόλου, δὲν τὴν ἐφανέρωσα. Τὸ ἐσπέρας ἐκαθήμην, κατὰ τὸ σῆμα, πλησίον αὐτῶν, ὅταν ἤκουσα τὴν Μαΐαν κυμβαλίζουσαν καὶ ψάλλουσαν εἰς τὸν παρακείμενον θάλαμον. Πρώτην ταύτην τὴν φορὰν μετὰ τὴν ἐπιστροφήν μου ἤχει εἰς τὰς ἀκοάς μας ἡ ἀρμονία ἐκείνη. Ἐπλησίασα εἰς αὐτήν, καὶ μ' ἐφάνη ὅτι τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο ὡχρὸν, καὶ μελαγχολικὸν ὑπὲρ ποτε τὸ ἦθος τῆς. Οἱ τόνοι τῆς φωνῆς τῆς ἦσαν ἐπίσης λυπηροί, καὶ ὁμοίωσον παράπονα δειλὰ ψυχῆς πασχούσης.

Ἡ ἐσπέρα ἦτον ὡραία· τοῦ δύοντος ἡλίου αἱ ἀκτίνες ἐπιπτον ὡς στέφανος δόξης ἐπὶ τοῦ ἱλαροῦ προσώπου τῆς Μαΐας. Μία τῶν ἀκτίνων ἐφώτιζε καὶ τὸν Πιστόν μου, καὶ ἔλεγον βλέπων αὐτόν: «τῶντι, ὡς τὸ ἔγραψα εἰς τὴν Καρολίαν, ὑπῆρχεν εἰκὼν τῆς πιστεώ μου, πιστεώς ἧτις ἐμελλε δὲ διαρκέσει τόσον ὀλίγον».

Ὅταν ἡ Μαΐα ἔπαυσε ψάλλουσα, ἔλαβον τὴν χεῖρά τῆς.

— Εὐχαριστῶ! τὴν εἶπον, διηγεῖρες εἰς τὴν καρδίαν μου τὰ γλυκύτερα αἰσθήματα τὰ ὅποια ἦτο δυνατόν νὰ ἐλπίσω κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων μου.

— Πῶς! ἀνέκραξ, σήμερον εἶναι τὰ γενεθλιά σου, καὶ μὲ τὸ ἔκρυψες!

(Ἀκολουθεῖ)

Ψ Η Φ Ι Δ Ω Ξ Ο Ξ

Συγχωροῦμεν εὐχερέστερον τὸν ἀπατεῶνα, ὅστις μᾶς κάμνει νὰ κερδίσωμεν, ἢ τὸν τίμιον ὅστις μᾶς κάμνει νὰ χάσωμεν.

C. BOISSIER

Μὴ λησμονῶμεν ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι θὰ ἐλπίζωσι πάντοτε εἰς ἡμᾶς, ἡμεῖς δὲ δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν εἰς αὐτούς.

DUMAS

Εἴμεθα πάντοτε πολὺ εὐγνώμονες διὰ τὰς ὑπηρεσίας ἃς μέλλουσι νὰ μᾶς προσφέρωσιν·

PETIT SENN

Παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν συνδρομητῶν δὲν λαμβάνουσι τὸ φύλλον τακτικῶς νὰ μᾶς ἀναφέρωσι τοῦτο εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

Τὴν «Ἰριδα» ἀντιπροσωπεύουσιν ἐν Καίρῳ οἱ Κύριοι Χαδεμένος καὶ Δεσύλλας, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁ κύριος Ἰωάννης Νταφώτης, ἐν Μανσούρα ὁ κ. Ἀλεξ. Κόνταρος ἐν Ζαχαζικίῳ ὁ κ. Λέων Χατζηγιάννου, παρ' οἷς καὶ ἐγγράφονται συνδρομηταί. Ἐν Λάρνακι Γ. Κυπραῖος, ἐν Λευκωσίᾳ Κων. Ρῶσσο, παρ' ᾧ καὶ ἐγγράφονται συνδρομηταί.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΑΝΔΡΕΟΥ ΠΛΑΤΥ

Ἐν Ζαχαζικίῳ

Καθαριώτης καὶ περιποιήσις Παρισινή.

Hôtel d' Egypte

τῶν προδουκωτάτων κυρίων Ἀδελφῶν Βαροῦχα

Ἐν Ζαχαζικίῳ

Ἐπίσκειται τὴν καθαρωτέραν τροφήν καὶ ἀναπαυτικώτερον ὑπνόν.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΙΔΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Σ. ΣΑΟΥΛΗ

Ἐν Ζαχαζικίῳ

Ἐτοιμα ἐνόματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν, πλουσιωτάτη συλλογή, τιμὰ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

ΜΕΓΑ ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ Ο „ΝΕΙΛΟΣ“

Ἐν Μανσούρα

ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΑΠΗΔΗΝΙΚΟΛΑΟΥ

ἐπὶ τῆς ὁχθῆς τοῦ Νείλου

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΛΥΚΟΥΔΗΣ

Ἐμποροφάτης

Ἐν Ζαχαζικίῳ

Ἐφασματα Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας. Γούστο Παρισινόν.

Hôtel Khedivial

Mansourah

George Renemenos

Μέγα ἐνοδομικὸν ἐν Μανσούρα Σωτ. Σαμαροπούλου.

Hôtel-Restorant et Bar

Rouayel Manssourah

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

παρα τὴν προκυμαίαν Νείλου.

Καθαριώτης καὶ περιποιήσις ἑκτακτος. Θέα μαγευτικὴ, Μαγειρικὴ καθαροτάτη.

ΜΕΓΑ ΤΥΠΟ-ΔΙΣΘΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐν Καίρῳ

ΧΑΔΕΜΕΝΟΥ καὶ ΔΕΣΥΛΛΑ

Τὸ πλουσιώτατον τυπολιθογραφεῖον Χαδεμένου καὶ Δεσύλλας ἀναλαμβάνει παντὸς εἶδους ἐργασίας ἐφαμίλλους τῶν εὐρωπαϊκῶν καταστημάτων εἰς εἰδικότεροι, τεχνῆται εὐρίσκονται εἰς τὸ παγκοσμίου φήμης τοῦτο τυπολιθογραφεῖον, ὅπου πλὴν τοῦ πλοῦτου του εἶναι τὸ εὐθυνότερον ὄλων τῶν ἐν Ἀνατολῇ ἐργοστασίων.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΧΡ. ΚΑΛΛΙΓΟΠΟΥΛΟΥ

Προμηθευτοῦ τῆς Κεδηδικῆς οἰκογενείας. Τὰ ἐκλεκτότερα καὶ κομψότερα ὑποδήματά εἰς τοῦ Χρ. Καλλιγοπούλου.

ΧΑΡ. ΧΡΗΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ

EPICERIE

Ἄπαντα τὰ ἀποικιακά—Μεγάλη συλλογὴ ποτῶν εὐρωπαϊκῶν καὶ ἐγχωρίων.

ΚΛΙΝΙΚΗ Δ. Κεφαλοπούλου

ιατροχειρουργοῦ

Ὁδὸς Ἐσκαβίας ἀνωθεν τῶν καταστημάτων Albertini. Νοσήματα, χειρουργικὸν εἰδικὸν τμήμα διὰ τὰς συφιλιδικὰς παθήσεις. Ὁραὶ ἐπισκέψεως 8—9 π.μ. 3—5 μ.μ.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η "ΑΣΤΡΑΠΗ,"

ΜΙΧΑΗΛ ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΥ ΤΗΣ ΑΓΛΗΣ ΤΗΣ Α.Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ἐν Πειραιεῖ

Ἐκτελοῦνται ἅπαναι αἱ φωτογραφικαὶ ἐργασίαι εἰς τιμὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ

ΜΕΓΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Κ. ΠΑΝΑΓΑΤΟΥ

Ἐν Ζαχαζικίῳ

Ὅτι ζητήσετε θὰ τὸ εὑρητε εἰς τὸ ἐνοδομικὸν τοῦτο. Ὅλοι οἱ εὐρωπαϊκοὶ εἶναι, ὅλα τὰ ἡδύτερα ποτά, τὰ πάντα εἰς τοῦ κ. Παναγᾶτου.

ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

καὶ ἀποθήκη διαφόρων οἴνων καὶ

ΠΟΤΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Γ. Ν. ΠΕΡΑΚΗ

Γενικοῦ ἀντιπροσώπου διαφόρων ἐλληνικῶν καὶ εὐρωπαϊκῶν οἴνων ΑΔΕΞΑΝΔΡΕΙΑ (Αἰγύπτου) Μεγάλαι παρακαταθῆκαι διαφόρων εἰδῶν κονιάκ ἄγνον ἐκ σταφυλῆς.

ΜΕΓΑ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

ΔΗΜ. ΧΕΛΙΩΤΗ

Μεγάλη συλλογὴ οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

Μεγάλη παρακαταθῆκη Κονιάκ εἰς φιαλάς καὶ εἰς βάρβηλα.

Εὐρίσκονται ποτὰ τῶν μᾶλλον πεφημισμένων ἐργοστασίων.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ

ΑΘ. ΛΑΣΠΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΑΔΕΞΑΝΔΡΕΙΑ (Αἰγύπτου)

(Rue Sesostris)

Ἐν αὐτῷ διδάσκονται πλὴν τῆς Ἑλληνικῆς, ἡ Γαλλικὴ, Ἱταλικὴ, Ἀγγλικὴ καὶ Ἀραβικὴ καὶ ἐμπορικὰ μαθήματα.

Τρόφιμοι, ἡμιτρόφιμοι καὶ ἐξωτερικοί.

Περίθαλψις οἰκογενειακὴ, μέριμνα μητρικὴ, καθαριότης ἑκτακτος, οἶκημα ὑγιεινότατον.

ΜΕΓΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Χονδρικῶς καὶ Λιανικῶς

ΠΑΥΛΟΣ Γ. ΖΩΜΠΟΣ

Ὅπισθεν Μικρῶν Δικαστηρίων ΑΔΕΞΑΝΔΡΑΙΑ (Αἰγύπτου)

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΖΟΥΡΟΥ

Ἀλεξάνδρεια (Ἐντὸς τῆς Γαλλικῆς ἀγορᾶς)

Ἄπαντα τὰ εὐρωπαϊκὰ καὶ ἐγχώρια ποτὰ

ΕΔΩΜΙΔΑ ΚΑΙ ΑΠΟΙΚΙΑΚΑ

Νωπόματα καὶ εἰς τιμὰς προσιτὰς τοῖς πᾶσι

ΥΔΡΑΥΛΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΕΜΜ. Ν. ΜΠΟΝΤΖΟΥ

Κάτωθεν Νέου Θεάτρου ἀριθ. 12

ἀντλία δεξαμενᾶ κλπ

SAKELLARI N. FRERES

CAIRE (Egypte)

Choice Egyptian, cigarettee Fournisseur de la famille Khediviale

ÉPICERIE KHÉDIVIALE

SAYA PANARETOU

Nouveau Marché No 57-58

CAIRE (Égypte)

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ ΑΤΤΙΚΗΣ

Δρομολόγιον ἀπὸ 5 'Ιουνίου 1897

Καθ' ἐκάστην

ΓΡΑΜΜΗ ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ

ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ		ΕΚ ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ	
Π. Μ.	5 40	Π. Μ.	6 40
κατ' εὐθείαν	7 30	κατ' εὐθείαν	8 25
	9 30		10 40
	11 20	κατ' εὐθείαν	12 05
κατ' εὐθείαν	12.—		
Μ. Μ.	3.—	Μ. Μ.	2 20
κατ' εὐθείαν	4.—	κατ' εὐθείαν	4 05
	5.—		5 10
κατ' εὐθείαν	6.—	κατ' εὐθείαν	6 05
	7.—		7 10
κατ' εὐθείαν	8.—	κατ' εὐθείαν	8 05
	10.—		10 10
			11 10

Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς προστίθενται

9.— Μ.Μ.	9 10 Μ.Μ.
11.— Μ.Μ.	12.— Μ.Μ.

ΓΡΑΜΜΗ ΔΑΥΡΙΟΥ

ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ	ΕΚ ΔΑΥΡΙΟΥ
8 05 Π.Μ.	6 30 Π.Μ.
4 50 Μ.Μ.	5 15 Μ.Μ.

Κατὰ πᾶσαν Τρίτην Πέμπτην καὶ Σάββατον
διὰ Κηφισσίαν (Δαϊκαί) Α' Θέσις δρ. 1 — Γ' Θέσις δρ. 0.65

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ Δ. Π. ΓΟΥΔΗ
ΔΕΥΤΕΡΑΝ, ΤΕΤΑΡΤΗΝ καὶ ΣΑΒΒΑΤΟΝ. 7 π.μ.

Δι' Αἴγιναν, Πόρον, Ὑδραν, Σπέτσας, Χέλιον,
Ἄστρος καὶ Ναύπλιον.

ΤΡΙΤΗΝ, ΠΕΜΠΤΗΝ καὶ ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 μ. μ. Διὰ
Λαύριον, Ἀλιθέριον, Χαλκίδα, Λίμνην, Στυλίδα,
Ἄγ. Μαρίναν, Μῶλον, Ὠρεοὺς καὶ Βῶλον.

ΤΡΙΤΗΝ, 8 μ. μ. Διὰ Σύρον, Τήνον, Ὑστέρνια, Κό-
ρθιον, καὶ Ἄνδρον.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ, 7 π. μ. Διὰ Ὑδραν, Σπέτσας,
Μονεμβασίαν, Βάττικα, Γύθειον, Γερολιμένα, Λιμέ-
νιον, Σελίνιτσαν, Καρδαμύλην Καλάμας, Νησίον,
Κορώνην, Πύλον, Μάραθον, Ἄγ. Κυριακὴν, Κυπα-
ρισσίαν, Κατάκωλον, Ζάκυνθον. Κυλλήνην, Μεσο-
λόγγιον καὶ Πάτρας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ, 8 μ. μ. Λουτράκιον, Ἀντίκυρα, Ἰ-
τέαν, Γαλαξίδιον. Βιτρινίτσαν, Αἴγιον, Πάτρας, Ἰ-
θάκη, Λευκάδα, Βασιλικὴν, Βόνιτσαν, Κόπραιναν,
καὶ Καρθασαράν.

ΣΗΜ. Ἐκάστην Τρίτην διὰ τῶν αὐτῶν προσεγγίσεων
Θεσσαλονίκην.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΙ ΤΑΚΤΙΚΑΙ

Ἀναχωρήσεις ἐκ Πειραιῶς

ΔΕΥΤΕΡΑΝ. 8 π. μ. Διὰ Γύθειον, Καλάμας, Κατά-
κωλον, Πάτρας, Κέρκυραν καὶ Τεργέστην.

ΔΕΥΤΕΡΑΝ, 9 μ. μ. Διὰ Πάτρας, Μεσολόγγιον, Λευκάδα,
Κόπραιναν, Καρθασαράν καὶ Κέρκυραν.

ΔΕΥΤΕΡΑΝ, 7 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Χαλκίδα, Λίμνην,
Αἰδηψόν, Μῶλον, Ἄγ. Μαρίναν καὶ Ὠραιούς.

ΠΕΜΠΤΗΝ, 8 μ. μ. Διὰ Σύρον

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ, 7 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Χαλκίδα, Λί-
μνην, Αἰδηψόν, Μῶλον, Ἄγ. Μαρίναν καὶ Ὠρεοὺς.

Ἐκ Πατρῶν

ΤΕΤΑΡΤΗΝ, 8 μ. μ. Διὰ Κέρκυραν καὶ Τεργέστην.
(κατ' εὐθείαν).

ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

Γραμμαὶ Ἀθηνῶν Π.Ν. Φαλήρου καὶ Ν. Φαλ. Πειραιῶς,
Δρομολόγιον ἰσχύον διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον Ἀπὸ τῆς 29 Σεβρίου 1897

'Εξ Ἀθηνῶν εἰς Φάληρον 'Ακαδημία	'Εκ Φαλήρου εἰς Πειραιᾶ	'Εκ Πειραιῶς εἰς Φάληρον Πλατεῖα Δημαρχείας	'Εκ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας
Π.Μ.	Π.Μ.	Π.Μ.	Π.Μ.
6.—	6.—	—	—
6 40	6 20	6 20	6 40
7 20	7 20	7.—	7 20
8.—	8.—	7 40	8.—
8 40	8 40	8 20	8 40
9 20	9 20	9.—	9 20
10.—	10.—	9 40	10.—
10 40	10 40	10 20	10 40
11 20	11 20	11.—	11 20
12 05	12.—	11 40	12.—
Μ.Μ.	Μ.Μ.	Μ.Μ.	Μ.Μ.
12 40	12 40	12 20	12 40
1 20	1 20	1.—	1 20
2 —	2 —	1 40	2.—
2 40	2 40	2 20	2 40
3 20	3 20	3.—	3 20
4.—	4.—	3 40	4.—
4 40	4 40	4 20	4 40
5 20	5 20	5.—	5.—
6 —	6.—	5 40	5 20
6 40	6 40	6 20	6.—
7 20	7 20	7.—	6 40
8.—	8.—	7 40	7 30
	8 40	8 20	8.—
			8 40

Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς καιροῦ ἐπιτρέποντος

Μ.Μ.	Μ.Μ.	Μ.Μ.	Μ.Μ.
12,05	12.—	12,20	12.—
12,40	12,40	1.—	12,40
1,10	1,25	1,40	1,30
1,40	1,55	2,10	2.—
2,10	2,25	2,40	2,30
2,40	2,55	3,10	3.—
3,10	3,25	3,40	3,30
3,40	3,55	4,10	4.—
4,10	4,25	4,40	4,30
4,40	4,55	5,10	5.—
5,10	5,25	5,40	5,30
5,40	5,55	6,10	6.—
6,10	6,25	6,40	6,30
6,40	6,55	7,10	7.—
7,10	7,25	7,40	7,30
7,40	7,55	8,10	8.—
8,10	8,25	8,40	8,30
—	8,55	9,10	9.—

'Εκ Καλλιθέας εἰς Ἀθήνας π. μ. 5.35. 6.15 'Εξ Ἀθηνῶν
εἰς Καλλιθέαν μ. μ. 8.40.20 'Εκ Πειραιῶς εἰς Φάληρον 9. μ. μ.

ΣΗΜ. Ἡ πώλησις τῶν εἰσιτηρίων γίνεται εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Πει-
ραιῶς πλησίον τῆς Δημαρχίας, ἐν Ν. Φαλήρῳ παρὰ τῷ σταθμῷ, ἐν Ἀ-
θήναις δὲ παρὰ τῇ Ἀκαδημίᾳ, στάσις Ὀρρανίδου καὶ σταθμῷ Μακρυ-
γιάννην.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

Π. ΠΑΝΤΑΛΕΩΝ

Ἐκάστην Παρασκευὴν Μεσημβρία διὰ Χανιά, Ρέ-
θυμνον Ἡράκλειον καὶ Ἀλεξάνδρειαν

'Εξ Ἀλεξανδρείας ἐκάστην Τετάρτην 4 μ. μ. διὰ
Κρήτην, Πειραιᾶ, Χίον, Σμύρνην, Μιτυλήνην, Τέ-
νεδον, Δαρδανέλλια, Καλλιπόλιν καὶ Κων(σταντι)νήν.

Μεγάλῃ ἔκπτωσιν Ναύλων